

- 4 -

z urtov
sv. Franciška
1941

L. LVIII

Vsebinska 4. št.: Velikonočna 97. — Živimo s Cerkvijo! 98. — Krščanska družina 101. — Kaj je krivo, da se naša duša ne razcvete v vsej polnosti? 103. — Brat Frančišek v naši dobi 104. — Pa recimo eno o prestah 107. — Blaženi tovariši svetega Frančiška 108. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 111. — Frančiškanska znanost 113. — Frančiškova mladina 115. — Vzrok slabih uspehov v šoli 117. — S. Marija Celina od Darovanja 118. — Misijonska poročila s Kitajskega 120. — Razgled po svetu 122. — Pax et bonum 123. — In naj molijo za mrtve... 125. — Apostoli Cvetja 125. — Nove knjige 114, 121, 126. — Tretjeredni kongres v Zagrebu 128. — Zahvale 128. —

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1941

Za Jugoslavijo 18 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravnništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495. Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1941

A p r i l

1 T		Od dneva	16 S	PO.	Med osm., Spomin s. Franč.
2 S		Leopold sp., S. Franč. Pav.	17 Č		Med osm., S. Anicet p. m.
3 Č		Gandulf in Janez sp.	18 P		Med osm., Andrej H. sp.
4 P	PO.	S. Benedikt, M. 7 žal., S. Izid.	19 S		Med osm., Konrad Ausk. sp.
5 S		S. Vincencij Fer. sp.	20 N		1. povelikonočna (bela) n.
6 N	VO.	6. postna (cvetna) nedelja Marija-Krescencija dev.	21 P	PO.	S. Konrad sp., S. Anzelmo uč.
7 P	VO.	Od dneva; Viljem Sicilski	22 T	Čm.	Frančišek, S. Soter in Kaj
8 T	VO.	Od dneva; Julijan sp.	23 S	Čm. PO.	Egidij As., S. Jurij m.
9 S	VO.	Od dneva; Tomaž Tolent.	24 Č	PO.	S. Fidel Sigmariški m.
10 Č	VO. PO.	Veliki četrtek	25 P		S. Marko evangelist
11 P	VO.	Veliki petek	26 S	Čm.	S. Klet in Marcellin pp. mm.
12 S	VO.	Velika sobota	27 N		2. povelikonočna nedelja
13 N	VO. PO.	Velika noč - Vstajenje Gosp.	28 P	PO.	S. Peter Kanizij uč.
14 P		Velikonočni ponedeljek	29 T		Lukezij, S. Pavel, S. Vital
15 T		Velikonočni torek	30 S	PO.	S. Peter muč. Varstvo S. Jož., S. Jož.-Ben.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek.
Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

Letnik LVIII

Ljubljana, april 1941

Številka 4

P. EVSTAHIJ:

Velikonočna

1. Pozdravljen, Kristus, naš Gospod!
Višav Očetu večni Sin,
iz božjih rojen globočin,
podoba živa in zrelo
izvora nerojenega,
Odsev Obličja sončnega,
Ti z rojstvom mu prepevaš hvalo,
ljubezni Tvoje silni žar
Praviru je najljubši dar.
— Aleluja! —
2. Pozdravljen, Kristus, naš Gospod! —
Brezmejno vreden je časti
dobrotni Stvarnik vseh reči.
Le ti, o Sin Njegove slave,
Ti cvet v Očetu bivajoč,
— na vek otrok, a božja moč,
in iste kakor On narave —
izrekaš Mu neskončno čast,
priznavajoč Njegovo last! —
— Aleluja! —
3. Pozdravljen, Kristus, naš Gospod! —
Morjé svetlobe, Luč višin,
ponižaš se na dno nižin,
v trpljenje stopiš med zemljane,
privzameš si telo, o Bog,
da v njem Adamovih otrok
s Krvjo zaceliš dušne rane — —
— izdihneš — zajdeš v grob teman, —
zasiješ znova v zmage dan...
— Aleluja! —
4. Pozdravljen, Kristus, naš Gospod! —
Ti s križem zmagaš moč temin.
Telo je vstalo, soj jasnin! —
Pozdravlja Te deviška Mati,
poprej — v sočutju — bičana — —
zdaj s Tábo poveljučana...
O da tako bi mogli vstati, —
— Zveličar svojo daj pomoč! —
ko zadnja bo Velikanoč!
— Aleluja! —
5. Pozdravljen, Kristus, naš Gospod! —
Ti božji in človekov Sin,
središče rajskih visočin,
po Tebi vsi nebeški zbori
Očeta — Stvarnika časte,
v Obeh se Duhu vesele,
na blaženi Sinajski gori.
Tja vernim nam dospeti daj,
da peli bomo vekomaj:
— Aleluja! —

Živimo s Cerkvijo!

V prvih tednih postnega časa ni v cerkvenih bogoslužnih opravilih najti mnogo sledi o Jezusovem trpljenju. Pač pa so zadnji dnevi posvečeni izključno le Jezusu, možu bolečin, ki trpi, a istočasno tudi zmaguje. Misel na Jezusovo ponižanje in trpljenje je v teh zadnjih dneh posta tesno spojena z mislijo na njegovo zmago nad satanom.

V Kristusov boj s satanom smo pritegnjeni vsi. Zmaguje pa le tisti, kdor s svetim Pavlom ne pozna drugega kot Jezusa Kristusa, in to križanega, in se ne hvali z drugim, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, s katerim je njemu svet križan in on svetu.

Zadnje dni posta, ki se imenujejo tudi dnevi trpljenja, skazuje sveta Cerkev prav posebno čast svetemu križu, ki je na njem viselo Odrešenje sveta. Sicer ga z vijoličnimi prti zastira in prikriva našim telesnim očem, a ga tem bolj odkriva našim duhovnim očem. Križ, nekdanje znamenje sramote, je postal znamenje časti, kraljevski prestol, s katerega je Kristus zavladal kot večni kralj milijonom duš. Zato sveta Cerkev poje: »Pozdravljen, križ, edino upanje v trpljenju! Naj po tebi dobe pravični milost, grešniki pa odpuščenje.«

Kaj rada primerja sveta Cerkev med seboj dvoje dreves: drevo, ki smo bili na njem pogubljeni in drevo, ki smo po njem prejeli zveličanje. Prvo drevo je drevo spoznanja dobrega in hudega, pri katerem sta Adam in Eva pahnili v nesrečo ves človeški rod. Drugo drevo je pa les svetega križa, na katerem je umiral Kristus in izpral Adamov greh. »Večni Bog je namreč rešenje človeškega rodu postavil na les križa, da odondot vstane življenje, odkoder je izšla smrt, in da bi ta, ki je na lesu zmagal, bil na lesu tudi premagan, po Kristusu Gospodu našem.«

Z Gospodovim trpljenjem je nerazdružno združeno tudi Marijino trpljenje. Zato je sveta Cerkev v dni trpljenja vpletla praznik žalostne Matere božje, na cvetni petek.

Pobudo za čiščenje žalostne Matere božje so dali sedmeri ustanovitelji reda servitov. Ta red si je določil za poglobitveno nalogo gojiti in širiti to čiščenje. Poseben praznik v čast Marijinih žalosti je predpisal papež Benedikt trinajsti leta 1727. in sicer za cvetni petek. Papež Pij sedmi pa je enak praznik določil za 15. september.

Besede preroka Jeremija: »O vi vsi, ki greste mimo po poti, poglejte in presodite, ali je katera bolečina, kakor je bolečina moja«, obrača sveta Cerkev na našo nebeško Mater, pod križem v žalost potopljeno. Ko jo gledamo prebodeno s sedmerimi meči, pač doživljamo, kar je zapisal sveti pesnik: »Komu potok solz ne lije, ko bridkosti zre Marije, grenke nad morjá bridkost? — Kdo prisrčno ne žaluje, ko to Mater premišljuje, njenih boli velikost?« — — In nehote nam pri tem vstajajo v duši spomini na besede apostola svetega Pavla: »O globočina bogastva, modrosti in vednosti božje! Kako nerazumljive so božje sodbe in kako neizsledna so božja pota« (Rim 11, 33).

Glejte, bratje in sestre, kaj ni to skrivnost: Brezmadežna je Marija, po neskončni božji dobroti je bila obvarovana tistega greha, ki je zaradi njega vse človeštvo kakor pokopano v brezdnanje brezno gorja in trpljenja, prosta je izvirnega greha, pa vendar trpi, trpi, da ji je življenje trpljenje in da ji je trpljenje življenje. In dalje: Marija je prosta tudi osebnega greha, njeno življenje je sama svetost. Pa kljub temu trpi,

trpi kot ne trpi nobena druga žena. Pač bi Marija mogla z vso upravičenostjo reči: Zakaj, čemu trpim!

Ključ do te božje uganke najdemo v tem: čim bližje je kdo Jezusu, tem bližje mora biti njegovemu križu. Zato je Marija, Jezusu kot mati najbližja, okusila Jezusovo trpljenje in smrt v najvišji meri. Za nas je v tem velika tolažba. Krščanska, prava pobožnost vključuje tudi potrpežljivo in voljno prenašanje trpljenja v zvezi s Kristusom in po moči njegove nekrvave daritve. Apostol sveti Pavel je Filipljanom zapisal: »Dana vam je zaradi Kristusa milost, ne samo, da vanj verujete, marveč da zanj tudi trpite« (Flp 1, 29).

Fra Bartolomeo di San Marko:

Žalostna Mati božja.

Naj nam bo, bratje in sestre, žalostna Mati božja res mati! Bo nam, če ji bomo mi otroci. Ponavljajmo večkrat: »Váruj me, o Mati ljuba, da moj del ne bo poguba, kadar pride sodnji dan.« Radi tudi molimo molitev k žalostni Materi božji:

O Bog, pridi mi na pomoč.

Gospod, hiti mi pomagat.

Čast bodi...

1. Žalujem s teboj, o žalostna Mati Marija, zaradi one bridkosti, ki jo je tvoje nežno srce trpelo, ko si slišala prerokovanje svetega starčka Simeona. O preljuba Mati, s tem svojim užalostenim srcem mi izprosi krepost ponižnosti in dar svetega strahu božjega.

Zdrava Marija...

2. Žalujem s teboj, o žalostna Mati Marija, zaradi onih stisk, ki jih je tvoje čuteče srce prestalo, ko si bežala v Egipt in tam prebivala. O preljuba Mati, s tem svojim tako stiskanim srcem mi izprosi krepost dobrotljivosti posebno do ubogih in dar pobožnosti.

Zdrava Marija...

3. Žalujem s teboj, o žalostna Mati Marija, zaradi one bridkosti, ki jo je tvoje skrbi polno srce čutilo, ko si iskala svojega ljubega dvajstletnega Jezusa. O preljuba Mati, s tem svojim tako vznemirjenim srcem mi izprosi krepost čistosti in dar vednosti.

Zdrava Marija...

4. Žalujem s teboj, o žalostna Mati Marija, zaradi one groze, ki je prevzela tvoje materinsko srce, ko si srečala s križem obloženega Jezusa. O preljuba Mati, s tem svojim bolečim srcem mi izprosi krepost potrpežljivosti in dar moči.

Zdrava Marija...

5. Žalujem s teboj, o žalostna Mati Marija, zaradi onega mučeništva, ki ga je tvoje velikodušno srce okušalo, ko si gledala svojega Sina Jezusa v smrtnih težavah. O preljuba Mati, s tem svojim mučenim srcem mi izprosi krepost zmernosti in dar sveta.

Zdrava Marija...

6. Žalujem s teboj o žalostna Mati Marija, zaradi rane, ki je bila vsekana tvojemu rahločutnemu srcu, ko je sulica Jezusu odprla sveto stran in prebodla njegovo preljubeznivo Srce. O preljuba Mati, s tem svojim tako ranjenim srcem mi izprosi krepost bratske ljubezni in dar umnosti.

Zdrava Marija...

7. Žalujem s teboj, o žalostna Mati Marija, zaradi dušne muke, ki jo je tvoje ljubeče srce občutilo, ko so v grob polagali mrtvega Jezusa. O preljuba Mati, s tem svojim tuge polnim srcem mi izprosi krepost gorečnosti in dar modrosti.

Zdrava Marija...

Prosi za nas, Devica prežalostna.

Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo: Prosimo te, Gospod Jezus Kristus, naj preblazena Devica Marija, tvoja Mati, ki je njeno presveto dušo ob uri tvojega trpljenja presunil meč bolečin, prosi za nas tvojega usmiljenja — zdaj in ob naši smrtni uri: po tebi, Jezus Kristus, Odrešenik sveta, ki z Očetom in Svetim Duhom živiš in kraljuješ Bog na vse veke vekov. Amen.

S cvetno nedeljo se začne *veliki ali sveti teden*. Je pač nad vse velika drama Kristusovega trpljenja, ki ta teden stopi čisto v ospredje. In sveto je trpljenje Gospodovo, presveta skrivnost odrešenja, ki je vanjo ta teden Cerkev vsa zatopljena. Nekdaj so kristjani veliki teden preživeli v strogem postu, ob kruhu, soli, sočivju in vodi. Nekateri celo dva ali več dni brez vsake hrane. Je pač bila Velika noč nekdanj poglaviti krstni dan, dan vstajenja duše iz smrti greha v življenje milosti. Zato so se na njo tako resno pripravljali in jo potem tudi doživljali v vsej sreči in veselju.

Tudi mi ne pozabimo: Pri svetem krstu, po kopeli prerodenja in prenovljenja po Svetem Duhu, smo prejeli milost, da smo udje Kristusovega kraljestva, člani Cerkve. Prejeli smo takrat nadnaravno dostojanstvo, prejeli pa tudi dolžnost živeti vredno tega dostojanstva kot pravi kristjani, duhovni ljudje. Prenovimo se torej v duhu svojega mišljenja, da bo Velika noč, praznik Kristusove zmage, tudi za nas praznik zmage nad samim seboj, nad svetom in nad satanom, da bo Velika noč tudi za nas dan notranjega veselja in sreče, dan, ki ga je naredil Gospod.

Kristus je res vstal. Aleluja!

Krščanska družina

Oče.

Kakor se telo čez nedeljo pomladi in poživí, da zopet lahko krepko poprime za delo — seveda, če jo je kdo prav preživel, — tako se duša pri nedeljski sv. maši, — ako ji je spodobno in požrtvovalno prisostvovala — junaško vrača na fronto zoper svoje sovražnike. A še vse bolj junaška je, da kar poje: Kaj nam pa morejo..., če kdo od angelske mize odide na duhovno fronto vsakdanjih duhovnih bojov.

Oče! Bojim se, da bom že s tem namigom pri tebi in tvojih doraščajočih sinovih slabo naletel. Že vem, kaj imaš na jeziku, da bi mi usta zamašil, še preden jih bolj široko odprem. Tega pa ne, bi me rad prekinil, da bi vsak teden letal k angelski mizi. To je za ženske in za otroke. Če so bili nekdanj dobri kristjani, čeprav so le enkrat na leto hodili, zakaj bi ne mogli biti danes! No, pa le mirno kri ohraniva, bova lažje kaj pametnega uganila. Ti praviš, da je pogosto, recimo tedensko sv. obhajilo samo za ženske in otroke. Kaj misliš, da je ženska in otroška duša bolj potrebna večkratne angelske hrane kot moška? Po mojem bo prej narobe. Poprečno imajo ženske, zlasti pa še otroci, več božjega življenja v sebi kot moški, ker imajo več žive vere. Zato bi bila za moške izdatnejša dušna prehrana bolj potrebna, kot za ženske in otroke. Pa tudi radi tega, ker se oni kot reditelji družin več zunaj doma gibljejo, v bogopozabnem ozračju naših dni, prenasičenem raznih smrtonosnih bacilov za dušo, zoper katere ni učinkovitejšega seruma, kot je pogosto prejemanje božje hrane.

Sicer pa, oče, kar odkrito priznaj, da tega ugovora proti pogostemu sv. obhajilu moških sam ne smatraš za resnega. To je ena takih nerresno mišljenih pretvez, kakor so jih navajali oni svetopisemski povablenci na ženitnino, o katerih 19. pobinkoštno nedeljo v cerkvi slišiš. Izgovarjali so se: Pristavo sem kupil in jo moram iti pogledat, jarem volov sem kupil in jih moram preizkusiti, oženil sem se, ne morem priti, imej me za izgovorjenega! Ko bi bili odkritosrčni, bi bili rekli: Naravnost povemo, nočemo priti! Tako bi tudi današnji moški, mesto da se na vse mogoče načine izgovarjajo, zakaj se pogosteje ne odzovejo vabilu na angelsko ženitnino, rajši priznali: Ne maramo hoditi!

Pa v njihov kredit bodi povedano, da jim tudi to ne pride ravno iz srca, vsaj takim ne, ki so drugače še dobri kristjani. Njihova srca bi ne imela nič proti pogostemu sv. obhajilu. Nasprotno, še rada bi sledila temu vabilu, prav kakor vabilu na ženitnino, da bi le teh preklicanih človeških ozirov ne bilo, kaj bodo drugi rekli, če jih bodo med samimi ženskami in otroki gledali pri angelski mizi. Čudno, prečudno, drugače se moški tako radi gibljejo med ženskami in smučéjo okrog njih in prav nič jih ni sram. Še nekam ponosni so kot petelin na dvorišču med kokošmi. Ko gre pa za kake pobožne vaje, takrat jim pa srce v hlače pade. Glede teh nočejo biti kurja družina na dvorišču s petelinom na čelu, ampak čebeljna v panju, kjer je ženska komanda. Častno to za moške gotovo ni; za iztreznjene zakonske može in družinske očete, ki jih je fantovska objestnost že minila, vsaj morala bi jih, še posebno ne.

Oče, ne bi te rad videl med takimi krščenimi zajci. Bodi svoji družini tudi glede pogostega prejemanja sv. zakramentov živ kažipot. Če že ne greš tako pogosto, kot morda tvoja žena in otroci, vsaj ne bodi

med enoletnimi neprostovoljnimi prostovoljci in še to med kobilarji, ki tam okrog Vnebohoda pojo: Al' si bil? Al' si bil? ter dramijo zaspance, da je zadnji čas za rdeč listek. Ta že sam ni najboljše znamenje globoke verske zavesti. Zavednemu kristjanu duša pove, kdaj je potrebna oživljaljoče kopeli in močne božje hrane, ne pa šele kak dregljaj od zunaj, v podobi listka za velikonočno spoved.

Oče, vem, kaj bi mi rad rekel. Saj k sv. obhajilu bi še hodil, če že morda ne ravno vsako nedeljo, pa vsaj vsako prvo nedeljo, ko bi ne bilo treba hoditi k spovedi. Na to bi ti odgovoril: Mi li verjameš, da je lažje iti dvanajstkrat na leto k sv. spovedi kot enkrat, dva in petdesetkrat pa še lažje kot enkrat. Sicer pa ni nikjer rečeno, da bi moral iti vsakokrat k sv. spovedi, kadar hočeš iti k sv. obhajilu. Le to je rečeno, da moraš iti prej k spovedi, preden greš k sv. obhajilu, če ti vest kak smrten greh očita. Pogosteje sv. obhajilo ti bo samo kmalu pregleno apetit po smrtnem grehu. Potem si boš pa lahko s samim kesanjem pomagal pred sv. obhajilom, da svoje srce primerno opremiš za Božjega gosta. Le od časa do časa boš potem svoje račune predložil spovedniku, da ne boš kako samega sebe goljufal, ker človek ni prvovrstni sodnik samega sebe.

O kako bo pri otrocih zrasel tvoj ugled, kako se bo dvignilo pri njih spoštovanje do tebe, če te bodo pogosteje videli pri angelski mizi. Tvoji opomini bodo našli vse drugačen odmev; opomini jim bodo sv. očeta družine. In tvoja žena bo hodila okrog tebe kakor okrog živega tabernaklja. Zato, oče, kakor strupeno kačo pohodi vse človeške pomisleke, ki ti zavirajo pot k angelski mizi. Jaz vsaj mislim, da se to od zavedno krščanskega moža in očeta po vsej pravici pričakuje.

Krščanski družini mora biti pa sveta tudi postna postava. In ti, oče, si prvi poklican, da za to skrbiš. Ti si glede nje odredilna, mati gospodinja izvršilna oblast v družini. Drugi, ki sede okrog družinske mize, nimajo besede, razen onega, ki ga ta postava morda radi kakega tehtnega vzroka ne veže, za kar morajo pa ostali družinski člani vedeti, da jim ne bo v spotiko. A koliko mater - gospodinj toži, kak križ imajo ob petkih in druge postne dni, če pošljejo postno jed na mizo. Mož in starejši sinovi začno nosove vihati in zdaj ta, zdaj oni zabruna, da take hrane ne more prenašati, da ne more svojega težkega dela ob njej vršiti itd. Ko bi bilo to res, bi ne rekel. A kolikokrat so le prazni izgovori. Smisla ni več za to, itak malenkostno telesno zatajevanje. To je glavni vzrok. Saj je naša katoliška postna postava danes vendar tako omiljena, da se mohamedani norčujejo iz nje in nas. Oni se pač vse drugače postijo kot mi.

Ko sem hodil po Bosni, sta slučajno skupaj padla naš katoliški 40 danski post in turški strogi post, ramazan imenovan. Opozorjen sem bil, naj se ne ustrašim zjutraj in zvečer ob 6 topovskega strela. S tem dajejo mohamedani med postom ramazanom ob 6 zjutraj znamenje, da se je post začel, ob 6 zvečer pa, da se je končal. Cel dan jim je prepovedano uživati kakršno koli hrano ali pijačo in tudi kaditi. Kdor more dan prespati, kar imoviti in tisti, ki hočejo Mohameda malo ogoljufati seveda tudi delajo, mu tega posta ni težko držati. A za versko zavedno, zlasti delovno ljudstvo, ki mora čez dan za vsakdanjim kruhom, je to velika žrtev. A jo tudi z veliko požrtvovalnostjo prenašajo. Preko zasnežene planine je mene in mojega spremljevalca „s kolima“ vozil nek musliman. Kakih pet ur smo počasi lezli navzgor in na drugi strani zopet doli. Za okrepčilo sva midva imela dobro bosensko slivovko s se-

boj. Pa tudi vozniku jo je moj spremljevalec ponudil. V tistem trenutku je čisto pozabil, da ima vernega muslimana pred seboj, ki ima svoj strogi post ramazan. Šele, ko je ponudbo odločno odklonil, se je spomnil. Mož ves čas ni pokusil ničesar in nobene cigarete pokadil, ki bi jo morda rajši, kot jedel ali pil. Da, to je post, ob katerem pa možak ni brundal, da ga mora držati. Tudi kristjani so se nekdam take poste šele po sončnem zahodu podprli. Današnji post je le skromen spomin na tiste čase verske vneme in spokornosti. Kljub temu mnogi še ta skromen spomin odklanjajo. Če le vidijo postno hrano, jih začne črvičiti. To je znamenje medle vere.

Oče! Da boš enkrat za vselej naredil konec tistemu jadikovanju in brundanju ter kislim obrazom postne dni ob postni hrani, zbrani družini tole povej: Dokler bom jaz gospodar, se bo postna postava v naši hiši tako držala, kakor Cerkev ukazuje, katere otroci smo vsi. Mi drugi moramo sicer tisto jesti, kar nam mati-gospodinja na mizo postavi. Zato naj pa ona pazi na to, kdaj je kak post. Nikar ji ne delajmo težav glede tega. Saj s tem skrbi ne le za naše želodce ampak tudi za naše duše. Sramota za vsakega kristjana, ki bi za kos mesa svojega Gospoda in njegovo milost prodal. Slabši je z enega stališča kot Judež Iškarijot, ki je vsaj 30 srebrnikov dobil zanj. Také prodane duše ne bi imel rad pod svojo streho. Pa tudi, ko boste enkrat sami svoji, spolnajte to zapoved, da bo božji blagoslov z vami!

P. SALEZIJ:

Kaj je krivo, da se naša duša ne razcvete v vsej polnosti?

Gotovo že to, ker naša vzgoja z doma in šole večkrat ni bila usmerjena v to smer. Tudi zato ne, ker se dovolj ne potrudimo ali pa morebiti celo obupavamo, ko gledamo obilico svojih napak. Predvsem pa je krivo, da se naša duša ne razcvete v vsej polnosti to, ker trpimo pri sebi mali greh. Kdor koli količkaj pozna nauk o duhovnem življenju, bo vedel, da zamoremo ločiti tri stopnje ljubezni božje v nas: prva stopnja bo dosežena, če se bomo iz ljubezni do Boga varovali vsaj smrtnega greha, druga, če se iz tega ozira varujemo prostovoljnega malega greha, tretja pa, če se tako poglobimo v Boga, da se bomo, kolikor se pač da, ogibali tudi raznih slabosti in nepopolnosti.

Kdor nima toliko ljubezni do Boga, da bi se varoval vsaj smrtnih grehov, je mrtev za Boga in za lepo življenje. Zato moramo reči, da je *to najmanj, kar se zahteva od vsakega kristjana: varovati se vsaj smrtnega greha*. Torej je prva stopnja popolnosti za vse obvezna. In še to je prav za prav le ljubezen začetnikov, abecedarjev v hoji za Kristusom. Koliko kristjanov je, ki niti na to stopnjo ne pridejo, zato pa je krščanstvo tako malo dejavno, zato tudi tako malo odrešilno vpliva na življenje in dogajanje v Evropi in drugod po svetu.

Če že navadni kristjani, bi se morali tem bolj tretjeredniki potruditi, da bi dospeli vsaj do druge stopnje krščanske popolnosti, ki se imenuje stopnja napredujočih. Ti se bodo po možnosti varovali malih grehov ter seveda s pomočjo nadnaravnih in tudi naravnih sredstev izoblikovali svojo dušo.

Toda pri tem je treba vzeti v obzir tole: Na eni strani je resnično, da se je nemogoče vzdržati vseh malih grehov. Na drugi strani pa stoji resnica, da je mali greh največ kriv, če se duša ne razcvete v svetosti in čistosti ter tako rekoč neprestano hira in boleha. Kako spraviti to dvojje v sklad? Kako priti preko tega prepada? V to nam služi poseben most, ki si ga moramo zgraditi. Vedeti treba, da *ne zaostajamo zato v hoji za Kristusom, ker grešimo, ampak zato, ker greh pri sebi trpimo.* Ker se ga čimprej ne znebimo. Ako je namreč zašel v dušo, ga je treba iz nje takoj odpraviti. Če se to zgodi, nam prestopak ne škoduje.

Kako pa moramo mali greh iz naše duše čim prej odpraviti? Rekli boste: s spovedjo. Prav pravite. Najbolj gotovo se to res zgodi pri spovedi in je tudi združeno s kar največjimi milostmi. Toda to, da se znebimo malih grehov, zmoremo storiti tudi izven spovedi. (Saj se v prvi kršč. dobi malih grehov niti spovedovali niso.) Takoj, ko smo padli, moremo in moramo vstati. Tudi Mala Terezika je n. pr. padla v slabosti, kar je sama priznavala in to jo je zelo vznemirjalo, ko še ni vedela, da zamore ravno tako hitro, sproti torej, tudi vstajati. V knjigi »Spoved malih grehov« beremo: »Tisočkrat imamo na dan priliko, s pobožno molitvijo, s kratkim obiskom Gospoda v cerkvi, s pogledom proti nebu, s kratkim vzdihljajem obnoviti božjo ljubezen, ki po besedah sv. Tomaža Akvinskega počke male grehe, kakor ogenj pleve.« Obujanje božje ljubezni je najkrepkejšo sredstvo, da se tudi izven spovedi otresemo malih grehov. Pa je tudi še več drugih sredstev, n. pr.: ne samo popolno, ampak tudi nepopolno kesanje, spokorna dela, izvrševanje kreposti, kakor so tudi telesna in duhovna dela usmiljenja; potem molitev, pobožna raba blagoslovljenih reči, sv. Rešnje Telo kot daritev in zakrament (t. j. sv. obhajilo), pa tudi obujanje čednosti, ki je grehu nasprotna. Spolniti pa je treba še en pogoj: V duši ne sme biti radovoljnega nagnjenja niti do malih grehov. Radovoljnega, smo rekli, zakaj neradovoljnega nagnjenja se bomo težko rešili.

Zato pa le glejmo na to, da se bomo čim prej znebili ne samo vsakega smrtnega, ampak tudi malega greha. Nekateri se smrtnega greha že še varujejo, za male grehe jim pa ni mar. Toda tudi malih reči ne smemo prezirati, če hočemo velikih biti vredni. Podelimo torej vsem svojim delom z gorečo ljubeznijo, s spokornim duhom in namenom očiščujočo moč in povzdignimo življenje v drugi zakrament sprave in odpustčanja! Tedaj se bo tudi naša duša zamogla razvesti v vsej polnosti. Za naše hude in nestalne čase nam bo to v veliko notranjo tolažbo in dušni mir. Rešimo pri vsem današnjem kaosu vsaj to, kar se rešiti da, svojo dušo. Vzgojimo jo do kar najlepšega razcveta!

HANS WIRTZ — K. R.:

Brat Frančišek v naši dobi

Skrivnostni zarotniki! Družba njegovih učencev je sedaj — čisto proti njegovi volji — združena v trdnem samostanskem redu. In tudi delo sv. Klare je v svoji notranji stavbi zaključeno. Toda Frančišek s tem še ni zadovoljen. Še več je treba pridobiti in osvojiti za njegovega »najljubšega Gospoda«. In tako dozori v njegovi stvariteljski duši edinstvena zamisel, da bi se vsi kristjani, ki so pripravljeni in poklicani, da v svetu živijo življenje popolnosti, sklenili v sveto bratovščino.

Vsi naj pripadajo njegovi družini in naj bodo tako deležni duhovnih darov serafske občine. Saj mu ne gre za obleko in vrv in pravila, marveč za uboštvo v duhu, za ljubezen dejanja, za ponižnost in preprostost srca. Kdor se je tako skrivaj zaprisegel svojemu Bogu, je njegov učenec in manjši brat. Naj ostane v svetu, kjer je; le da ni — od tega sveta!

Ta »spokorna bratovščina« je vsem odprta; možu in ženi, proletarcu in aristokratu, duhovniku in laiku. Le preprosto in naravno morajo živeti, izogibati se vsakega razkošja, odreči se javnim zabavam in svoj čas porabiti za molitev, delo in opravljanje dobrih del. Dovolj rano morajo napraviti oporoko, da preprečijo spore med dediči; ne smejo prisegati, samo v prav izrednih primerih smejo nositi orožje in nobenih javnih služb ne smejo prevzemati. Vsako nepravično pridobljeno blago morajo vrniti, predvsem pa morajo gojiti ljubezen do Boga in do soljudi.

Posebne politične in socialne daljnosežnosti je prepoved nošenja orožja. Naperjena je proti srednjeveškim pobojem, ki so se razpasli v pravo kugo. Te razprtije in roparski pohodi velikih gospodov so šli skoraj zmerom na račun malega človeka ali preprostega ljudstva. Bodisi vitez bodisi navaden vojak: vazal ali podložnik se mora na povelje svojega gospoda bojevati, mora ropati ali pustošiti in tako širiti moč in posest gospodarjevo. In prav zdaj spet divja boj med cesarskimi gibelini in papeževimi gvelfi, pri čemer se oni opirajo v glavnem na italijansko plemstvo in na meščanstvo.

Tu je morala frančiškanska prepoved nošenja orožja zares — revolucionarno učinkovati. In tako je tudi učinkovala! Prepoved je utemljila ali pospešila nov socialnopolitični in cerkvenopolitični red največje daljnosežnosti. Frančišek je tu neustrašeno nastopil za pravice zatiranega ljudstva in nič se ni zmenil za besne proteste tistih, ki so živeli od ropa in vojske.

Vsi naj pripadajo njegovi družini.

S tem je tudi obenem položil duhovni temeljni kamen za osvobojenje naroda izpod političnega absolutizma in vsake vrste svetne tiranije v smislu resnično krščanske demokratične ideje. Dejstvo, ki je — do današnjih dni — mnogo premalo znano in cenjeno. Papež Honorij III. je dal tej novi misli mogočen zagon, ko je v decembru 1221 oprostil vse ude III. reda vazalne prisege.

Seveda Frančišek s tem socialnim in političnim pomenom svojega novega gibanja ni niti računal, niti ga ni nameraval. Njegova sveta preprostost je imela pri vsem v mislih samo — kraljestvo božje. Toda tudi tu velja — kot vedno je in bo veljalo —: najbližja pot k Bogu je tudi najvarnejša pot k miru, pravičnosti in blaginji med ljudmi.

Ni čuda, da so se osnovna načela III. reda že kmalu zaplela v spor s koristmi fevdnih gospodov in tudi z nekaterimi predpisi mestnih oblasti. Spokornim bratom so naložili poseben davek kot neke vrste kazni in jim prepovedali deliti svoje imetje ubožcem. Niti ni dolgo trajalo in že so v vseh mestih Italije po predpisih zasledovali III. red. Da zasledovanje ni dobilo resnejših oblik, ni najzadnja zasluga Cerkve, ki je že skrajza držala nad redom svojo varujočo roko.

In tako se razširja III. red — kakor tudi prva dva — vedno hitreje, vedno bolj na široko in se izprevrže v resnično versko ljudsko gibanje njegovega stoletja. Kjer koli pa kdo skrivno nosi pas asiškega ubožca ali kjer nastajajo cele družbe, tam nastane tudi kmalu frančiškanska atmosfera: hiša se izpremeni v samostan, bodisi da je ubožna kočja proletarca ali pa imenitna palača bogataša; in izba ali velika dvorana v njej se spremeni v sveto celico molitve in vseh del ljubezni in usmiljenja.

In iz frančiškanskega duha prave ljubezni do Boga in do bližnjega zraste novo krščansko zadržanje dobrotljivega bratstva in sestrstva z vsemi ljudmi, pa naj so podložniki ali baroni, gibellini ali gvelfi, duhovniki ali laiki. Vsak ostane v svojem stanu, ostane, kjer je; toda svoje delo in svoj trud, svoje skrbi in trpljenje, svoje uspehe in razočaranja in vse podarke in usodo življenja spreminja — v božjo službo, prostovoljno službo v zavestni hoji za Gospodom.

In to sveto službo opravlja z isto zvestoto nepoznani vernik kakor vse visoko plemstvo papežev, škofov, kraljev, knezov, umetnikov in učenjakov, ki so v teku stoletij — pred svetom skrito — nosili obleko asiškega norca. Med njimi so imena najboljšega zvoka: Dante, sv. Elizabeta Turingijska, Ludovik IX., Bela IV., Karel II. in Robert Sicilski, Francesco Petrarca, Giotto, Kolumb, Rafael, Michelangelo, Galilei, Volta...

Velika večina je seveda — izza dni sv. Frančiška — prihajala iz brezimene globine ljudstva: iz inferna stiskanih, zatiranih in obteženih; iz neslavnega malega sveta značajnih in neuklonljivih, ki ne upognejo kolena pred Baalom, čeprav s tem vse postavijo na kocko; iz zaničevane arene, ki se v njej tihi borci bore in padajo za kraljestvo božje in božjo čast med ljudmi.

Zato pa je neizmerni blagoslov tega serafskega življenja, ki se izza prvih dni Assisija in Alverne do danes v nepretrganem toku izliva nad zemljo, koristil predvsem krščanskemu ljudstvu — ljudstvu, ki veruje, trpi, snuje, greši, se pokori in moli!

Tega ni mogoče prikazati v številkah, popisati v kronikah in ohraniti v statistikah. Toda navzlic temu je božji blagoslov ubogega brata

Frančiška vseeno tu. In mi ljudje — mi kristjani — bi strmeli: koliko revnejše in trše bi bilo življenje, ko bi ta tok blagoslova kdaj usahnil.

Usahnil? ... Še mora liti, obilneje liti! Zakaj svet ga je redko tako potreboval kot v tem času, ki je v mnogih stvareh tako podoben dnem vélikega manjšega brata, v drugih stvareh pa še mnogo hujši in slabši ...

P. HUGO:

Pa recimo eno o prestah

Postni čas je sezona prest. Res, da danes marsikje že nimajo več sezone, ker sta njih zgodovina in pomen že v pozabo prešla. Ponekod jih v miniaturni, v pomanjšani obliki, leto in dan rabijo mesto slanikov, kot temelj za pivo, katerega se mnogi ne pozimi ne poleti ne branijo. Prvotno pa so imele preste svoj čas in to je bil postni čas, ker je njih zgodovina in pomen v zvezi z Gospodovim trpljenjem.

Jaz se iz svojih mladih let še spominjam, kako težko smo otroci čakali vrnitve starejših od postne pobožnosti na znamenitem Slemškem nad Vačami, kjer je podružnica sv. Križa. Kdor se je namreč te pobožnosti udeležil, udeleževali so se jih pa iz vseh okoliških župnij, ta ni smel priti domov brez prest. Nekateri so jih kar na palici nosili, kot klobase v dimnik.

Že davno prej kot smo mogli po pravici pričakovati povratka teh romarjev s Slemškega, smo otroci hodili na griček za hišo oprezovat kdaj se bodo v dalji prikazali prvi romarji s prestami. Seve, za nas je bilo glavno, da smo dobili nekaj posebnega in boljšega pod zobe, kot je bil vsakdanji ajdov kruh, katerega nismo stradali. Bela, oz. lepo rumena presta, v podobi take orjaške osmice, da bi bili lahko skozi vsako njeno okno glavo pomolili, to je bila za nas dobrota iz devete dežele. Saj navadno niso bile sveže. Kdo je pa po tem vprašal. Čim bolj je hrustalo pod močnimi, zdravimi zobmi, tem večji užitek je bil. Da bi preste ne le za želodec, ampak tudi za srce kaj pomenile, tega najbrž niti oni niso vedeli, ki so nam jih nosili.

In vendar imajo tudi preste lep duhovni pomen, ki je pa danes žal celo v njihovi zunanji podobi že zabrisan in je zato tem lažje prešel v pozabo. Preste spadajo med tiste krščanske navade, s katerimi je Cerkev spodrivala poganke razvade, s tem, da jih ni kratkomalo zatirala, ampak s krščanskimi cepiči cepila. Mnogi jo radi tega napadajo, češ, da marsikatera njena navada ni pristno krščanska, ampak pogankega izvora. V gotovem smislu tega ona ne taji in ji ni treba. V čast ji je kot pametni vrtnarici, ki zna tudi divjake cepiti in jih spreminjati v plemenito drevje.

Pravijo, da so preste v zvezi z nekim češčenjem s'arogermanske pomladne boginje Fraje. Za njeno »žegnanje« so pekli nekake kolačke iz najfinejše moke. Nekaj so jih boginji darovali, da si naklonijo njeno varstvo pri pomladni setvi, druge so pa sami pojedli in se med seboj z njimi obdarjali. Kar jim jih je čez »žegnanjsko« dobo ostalo, teh pa niso smeli več jesti, ampak so jih prihranili do pomladne setve. Takrat so jih zmleli, jih med semensko žito pomešali in z njim vsejali ter tako setev blagoslovili.

Ker je bila ta navada globoko vkoreninjena, nekaka narodna sve-tinja, je Cerkev, kot rečeno, ni izkoreninila, ampak samo krščansko

cepila. Dovolila je kristjanom, da so tudi oni v istem času smeli peči take kolačke, a ne boginji Fraji na čast, ampak Kristusu. To so tudi tisti kolački nazorno izražali, ne da bi pogani vedeli, ker je bil razloček med njihovimi in krščanskimi kolački v resnici majhen. V sredi, kjer se oba konca stikata, so ju oblikovali v mal križec. Obod kolačka pa naj bi pomenil nekako gloriolo, ožarjenje križa. Tako je kolaček dobil čisto krščansko podobo in krščanski pomen.

Kdaj so ti kolački postali dvojni in dobili podobo osmice, zgodovina ne pove. Da smo jih mi Slovenci od Nemcev dobili, je gotovo. Tudi naše ime preste je očitno po nemškem Bretzeln prirojeno, obojno pa je v sorodu z latinskim pretiolum, kar pomeni mala odkupnina, ali kot drugi menijo z braccellum, kar znači rokca. Smo jih li mi že v tej obliki in še vedno z znamenjem križa dobili od Nemcev, bi bilo treba šele dokazati. Vsekako se njihov krščanski pomen še ni zgubil, ko smo jih prejeli, kar priča njih postna sezona.

Moje mnenje je, naj bi preste ostale, oz. se zopet vpeljale, ko se bodo karte, ta žalostna priča pogankega vojnega boga Marsa, umaknile. Pa svoje krščansko znamenje križec in svojo sezono naj nazaj dobijo. Tako ne bodo le drag spomin na otroško dobo, ampak tudi svet spomin za vsakega na dragoceno odkupnino, ki jo je naš Gospod plačal za naše duše.

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Blaženi tovariši svetega Frančiška

spoznavalci Serafinskega reda.

(16. april)

Dobrih 700 let je že preteklo, odkar se je v večnem Rimu odigral svetovno zgodovinski dogodek, za katerega širni svet ni prav nič vedel. V lateranski palači je 16. aprila 1209. stal pred vélikim papežem Inocencijem neznaten asiški ubožec s svojimi prvimi dvanajstimi tovariši in prosil za apostolsko potrjenje svojega načina življenja in svojega redovnega vodila. Inocencij se je spočetka obotavljal toda po skrivnostni prikazni je vendar dal svoje privoljenje. Frančišek in njegovi dvanajsteri tovariši so pred papežem slovesno obljubili, da se bodo natanko držali svetega vodila; nato so se pa vsi veseli vrnili v Assisi. Frančiškanski red je bil postavljen na trdne temelje, na blagoslov in privoljenje svete Cerkve. V spomin na to slovesnost obnavlja na današnji dan vsak Frančiškov otrok vseh treh redov redovne zaobljube. Pri tem se nekako nehoče spominja tudi prvih in najboljših nosilcev frančiškanskega duha in si na tišem želi, da bi jim bil vsaj malo podoben. — Prvi med temi dvanajstimi tovariši je bil brat Bernard pl. Quintavalle, asiški grof, ki je svetega Frančiška večkrat v goste vabil. Umrl je okoli leta 1245. Pokopali so ga v cerkvi svetega Frančiška; na njegovem grobu se je zgodilo mnogo čudežev. Drugi je bil brat Peter Catari, izkušen pravnik. Živel je tako čednostno življenje, da ga je sveti redovni ustanovnik določil za svojega naslednika v vodstvu reda. Pokopan je v Porcijunkuli. Tretji je bil brat Egidij, ki so mu zaradi izrednih milosti rekli: »Zamaknjenec«. Četrti tovariš je bil brat Sebastijan, doma iz Assisija. Deloval je v Rimu in umrl leta 1250. v samostanu Aracoeli

(beri: Aračeli). Peti je bil brat Mavricij, o katerem je pa le malo znano. Sedmi je bil brat Viljem, iz Angleškega doma, ki je bil nekak Matija serafinskega reda. Stopil je namreč na mesto šestega, Janeza pl. Capella, ki je bil kakor nesrečni Judež nezvest svojemu poklicu. Brat Viljem je s svojimi čudeži malone zatemnil slavo svojega svetega ustanovnika. Zato mu je redovni general na njegovem grobu v cerkvi svetega Frančiška pod pokorščino prepovedal delati čudeže. In res, od tedaj naprej

Veselo Veliko noč
želita vsem sotrudni-
kom in naročnikom
uredništvo in uprava
Cvetja.

ni bilo na njegovo priprošnjo nobenega čudeža več. Osmi tovariš svetega Frančiška je bil brat Filip iz Atrije, izredno pobožen, nedolžna duša s pisateljsko žilico, ki se je posebno zavzemal za sveto Klaro in njene duhovne hčere. Umrl je baje leta 1259. v Peruggii (beri: Perudži). Deveti je bil brat Barbar, deseti brat Bernard. Prvi je umrl v Assisiju, drugi je bil pokopan v Porcijunkuli. Enajsti je bil brat Angel, hraber vitez. Umrl je leta 1258. in bil pokopan prav blizu svetega Frančiška. Dvanajsti je bil brat Silvester, prvi mašnik serafinskega reda. Povzpел se je do take stopnje zrenja, da se je zdelo, da govori z Bogom od obličja do obličja. Umrl je leta 1240. in bil pokopan v cerkvi svetega Frančiška.

— Poleg teh dvanajsterih je imel sveti Frančišek še štiri prijatelje. Prvi je bil brat Masej, blizu Assisija doma. Njega je navadno sveti ustanovnik postavljajal drugim za zgled v redovnem življenju, znanju, ljubeznivosti in duhovni zgovernosti. Umrli je v Assisiju. Drugi je bil brat Rufin, sorodnik svete Klare. O njem je rekel sveti Frančišek: »Njegova duša se že zdaj raduje nebes!« Umrli je v Assisiju. Tretji prijatelj je brat Leon, svetnikov tajnik in spovednik. Bil je iz Viterba. Zaradi njegove mile krotkosti so ga vsi klicali za »ovčico božjo«. Četrti pa je bil brat Juniper. O njem je zatrjeval sveti očak: »Samo tisti, ki tako premaga svet in samega sebe kot brat Juniper, je pravi Manjši brat!« Umrli je leta 1258. v Rimu in bil pokopan v samostanu Aracoeli. Teh šestnajst prvih serafinskih vitezov so že od nekdaj prištevali med svetnike. Sedaj se Manjši bratje trudijo, da bi jim sveta Stolica ta naslov priznala in potrdila. Prav gotovo jih že sedaj lahko častimo kot prve in najzvestejše učence serafinskega svetnika.

Premišljevanje: O redovnih zaobljubah.

1. **Zaobljuba uboštva** obstoji v tem, da se Bogu na ljubo vsemu odpovemo, preziramo vse zemeljsko in vsako stvar vestno in varčno uporabljamo. Kako velikodušno so se Frančišek in njegovi tovariši vsemu odpovedali! Vedeli so, da je uboštvo temelj popolnosti. Saj je Gospod sam dejal: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim!« (Mt 19, 21). — Bodi vsaj v duhu ubog, to je: ne hlataj preveč po zemeljskih dobrinah, saj boš ob smrti moral vse pustiti.

2. **Zaobljuba čistosti** obstoji v tem, da zaradi Boga ne maramo za poželenje mesa, da, celo zakonski stan ne. Tudi v tem so nam lep zgled Frančiškovi tovariši, ki so bili prav posebni ljubljenci nebes, ker so živeli kot lilije čisto življenje. Gospod Jezus je hvalil zaobljubo svete čistosti z besedami: »Ne umejo teh besed vsi ampak, katerim je dano... So nekateri samski, ker so si samski stan izvolili zaradi nebeškega kraljestva. Kdor more, naj razume!« (Mt 19, 11 sl.). — Glej, da boš vsaj v svojem stanu težil za idealom in dosegel ideal svete čistosti.

3. **Zaobljuba pokorščine** obstoji v tem, da se Bogu na ljubo odpovemo svoji volji in jo položimo v roke svojega predstojnika z namenom, da ga bomo ubogali v vsem, kar se nanaša na tri redovne zaobljube in sveto vodilo, to je na sredstva k popolnosti. To je ena najiminenitnejših zaobljub. Zakaj z zaobljubo uboštva darujemo časne dobrine, z zaobljubo svete čistosti telesne dobrine, z zaobljubo pokorščine pa dušne dobrine, svojo voljo in svojo svobodo. Tudi v tem nam je najlepši zgled sam Gospod Jezus Kristus. O njem piše apostol: »Kristus je bil pokoren do smrti« (Fil 22, 8). — Bodi tudi ti pokoren Bogu in njegovim namestnikom. Če si pa v katerem izmed njegovih treh redov, tedaj obnovi danes, ko je že sedemsto let od tega, kar je sveti Frančišek s svojimi tovariši položil slovesne zaobljube v roke svetega očeta, svoje redovne zaobljube. Vsem, ki to storijo, je sveta Cerkev naklonila popolni odpustek. — Prosi svetega Frančiška in njegove tovariše za pravega serafinskega duha in za zvestobo do konca.

Cerkvena molitev

Molimo. Ti, o Bog, si se sklonil k nam in nam v hoji za Tvojim Edinorojenim dal za vodnika in učenika svetega Frančiška; podeli nam danes, ko se ga spominjamo, da bomo nekoč z njim delili večno slavo v nebesih. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljanski tretji red v letu 1940.

Še vedno v vojnem razpoloženju smo prestopili prag novega leta. Vse okoli nas je divjala vojna vihra, po posebnem usmiljenju božjem smo bili mi v pretečenem letu obvarovani grozote vojne. In še več! Medtem, ko je bilo mnogim katoličanom otežkočeno izvrševanje verskih dolžnosti, smo bili mi toliko srečnejši, da smo se lahko udeležili pobožnih vaj in se okoristili z vsemi dobrotami in milostmi, ki nam jih daje tretji red.

Imeli smo redno vsak mesec skupni shod, v oktobru celo v svetišču, ki je posvečeno našemu sv. očetu Frančišku. Pri shodih smo premišljevali življenje zglednih tretjerednikov, ki so z vestnim izpolnjevanjem vodila tretjega reda dosegli visoko stopnjo popolnosti.

S posebno zahvalo do prečastitega p. voditelja mi je omeniti zadnje liturgične duhovne vaje, ki smo jih opravljali od 8. do 11. februarja. Vodil jih je preč. g. Anton Karo, spiritual iz Maribora. Imeli smo dnevno dva govora, ki sta imela namen poglobiti našo skupščino v življenje po duhu sv. Cerkve, katere središče je sv. maša. Dve misli naj navedem na kratko iz teh govorov: 1. s pobožno pričujočnostjo pri sv. maši damo Bogu največjo čast in slavo, 2. pa obenem pridobimo zase in za druge veliko milosti. Zelo nam je priporočal preč. govornik, naj darujemo sv. mašo večkrat za spreobrnjenje grešnikov in za duše v vicah.

Nadalje smo prejeli vse vesoljne odveze in papeževa blagoslova.

Vse pobožnosti, vpeljane v naši skupščini že izza prejšnjih let, kakor tedensko dve sv. maši, molitev za žive in mrtve duhovnike naše škofije, sv. maša za umrle člane, zadostilno sv. obhajilo po posameznih župnijah smo vestno izpolnjevali. Ob smrti vsakega člana smo skupno v cerkvi zmolili zanj serafinski rožni venec. Silvestrova zahvalna pobožnost se je tudi opravila kakor običajno vsako leto.

V letu 1940. je vstopilo 44 novih članov, med njimi 4 moški; obljube je napravilo 25 novincev, med njimi 1 moški. Skupni sprejem in obljube smo imeli dvakrat in to 7. jan. in 27. sept.

Iz naše skupščine jih je odšlo v večnost 43.

Po določitih našega vodila je naša skupščina tudi v pretečenem letu skrbela in podpirala svoje ubožne člane ter deloma skrbela za vzgojo enega dijaka v serafinskem kolegiju.

16. januarja 1940 se je predstojništvo poklonilo bivšemu provincialu p. Gvidonu Rantu, nekdanjemu svojemu voditelju, ter mu čestitalo k njegovi 60-letnici. Visoki slavljeneč je bil nad to pozornostjo vidno razveseljen ter je pripomnil, da mu je bilo delo za tretji red največje veselje in mu je ostal ta čas v najlepšem spominu.

(Konec prihodnjč.)

Letno poročilo mariborske tretjeredne skupščine.

Shod imamo vsako prvo nedeljo v mesecu. Obiskani so shodi zelo dobro, saj je bazilika vsakikrat polna. Je pa nekaj tretjerednikov, ki niso bili preteklo leto niti enkrat pri shodu in to neopravičeno. Komur je vse drugo važnejše ko tretjeredni shod, ki je po vodilu zapovedan, ni več član, ker ne spolnjuje bistvene dolžnosti; zato bomo končno izpeljali tudi v Mariboru to, kar so drugod že davno: Črtali jih bomo iz imenikov.

Razveseljivo je bilo med nami zanimanje za misijone. Ker nimamo jurjev, smo zbirali po parah in poslali za misijone 5000 din, za Armado Sv. Križa pa 2000 din. V tem niso všteti naši darovi za kitajskega misijonarja. Posebno pohvalo in priznanje zasluži g. Kotnik Anton za nabiranje za misijone, neimenovana pa za darove za kitajskega misijonarja.

Trudili smo se tudi, da bi lajšali trpljenje naših revnih članov. Mesečno darovanje pri shodu smo jim razdelili, nekaj izrednih dobrotnikov se jih je spomnilo in tako smo razdelili med nje denarja in blaga v vrednosti 10.000 din. Lahko bi pa najmanj trikrat toliko, ko bi daroval vsak tretjerednik, mesečno vsaj en dinar in ga ne bi prav nič pogrešal v svoji blagajni. Tako pa nekateri prav veliko, drugi pa nič!

Glede »Cvetja« še vedno nismo tam, kjer bi lahko bili in bi morali biti. Res je, da imamo družine, ki imajo tri, štiri in pet tretjerednikov in zato seveda samo en izvod Cvetja; res je, da imamo mnogo revnih, ki živijo od podpor in si zato tudi Cvetja ne morejo plačati, a vključ temu bi se naše število Cvetja vsaj za sto moralo zvišati.

Iz neke fare so pisali, da imajo žene na karte, menda so hoteli reči, da se bojijo zakonskega jarma. Pri nas pa imamo tretjerednike na karte, to se pravi, premalo jih je; lani število novih tretjerednikov ni doseglo števila umrlih. Se bojijo tretjerednega jarma? Duha gorečnosti manjka, duha zatajevanja, duha ljubezni, duha Frančiškovega, duha Kristusovega. Kaj so le hoteli sveti oče, ko so postavili sv. Frančiška za patrona Katoliški akciji?

Rekli smo in zdaj bomo začeli in v novem letu zboljšali, kar je zboljšanja potrebno, da nas bo pohvalilo Cvetje v prihodnjem letu.

Kamnik. Pri shodu zadnjo nedeljo meseca aprila bomo obnovili tretjeredniške obljube. Obenem bomo proslavili tudi zlati jubilej nekaterih članov in članic. Vseh jubilarov je štirinajst, ena med njimi je celo biserna jubilarinja; toda sedem jih je že slavilo svoj jubilej pred par

Dekan Matej Rihar.

Tretjeredna
zlata jubilarja
iz Kamnika :

Aleš Jenčič.

leti. Ostane jih še sedem. Seveda se ne bodo mogli slavnosti vsi udeležiti. Nad vse veseli bomo navzočnosti in bodrilnih besed **preč. g. kanonika in dekana Mateja Riharja**, tudi zlatega tretjerednega jubilaranta. Drugi jubilanti oz. jubilantinje so: Jenčič Aleš, br. Jožef; Zarnik Marijana, s. Neža; Podbevšek Marija, s. Koleta; Rems Marija, s. Jožefa; Lovšin Marija, s. Elizabeta; Rems Rotija, s. Veronika; Škerjanec Alojzija, s. Terezija. Bog jih ohrani do skrajnih mej človeškega življenja! Vsi so nam živa priča, da mora človek mlad vstopiti v III. red, če hoče dočakati zlati jubilej. Zato ne dovoljujejo zaman cerkveni predpisi, da more vsak dober in zgleden kristjan že po izpolnjenem 14. letu stopiti v III. red.

Zopet sta se dve iz kamniške skupščine preselili v večnost: Čebašek Marija, s. Elizabeta iz Duplice in devetdesetletna Vrhovnik Marijana, s. Alojzija iz Tunjic, mati inženirja. Priporočam ju v molitev. Molite tudi za bolne tretjerednice! V nadomestilo za umrle pa pridobivajte nove: Za našo osemdesetletnico 80 novih!

Iz skupščine pri sv. Lovrencu na Dravskem polju je v l. 1940. odšlo v večnost petero udov: Vidovič Štefan, tesar, vdovec v Apačah, star 65 let; Pernat Marija, kmetica v Sv. Lovrencu, 66 let; Predikaka Marija v Pleterjah, 72 let; Sagadin Ana, uboga vdova, ki je z 71 leti umrla v hiralnici v Ptuj po mukapolni bolezni. Kozoderc Ana, zgledna krščanska žena cestarja v Sv. Lovrencu, vzorna vzgojiteljica svojih otrok, od katerih sta 2 šolski sestri, ena svetna učiteljica in še ostalih 5 dobrih otrok. V dolgi bolezni jo je najbolj žalostilo, da ni mogla več v cerkev, kjer si je poprej znala izprositi toliko milosti sebi in svoji družini; po 34 letih zgledega življenja v III. redu nas je zapustila, stara 65 let. — Počivajte v Gospodu!

DR. P. HILARIN FELDER O. CAP. — ATOM:

Franciškanska znanost

Za to znanje se je imel v resnici zahvaliti, če ne neposrednemu božjemu razodetju, vendarle svoji živi veri in goreči ljubezni, s pomočjo katerih včasih preprosti ljudje najtežje stvari jasno in globoko zapopadejo, medtem ko veliki učenjaki ne vidijo drugega kot temo. Že kardinal Hugolin je to znanje svojega svetega prijatelja pripisoval nadnaravnemu razsvetljenju. Tudi Tomaž Čelanski nas zagotavlja, da mu ni človeški študij, ampak božja luč dala pojasnilo o skrivnostih bogoslovja, in da je pri njem gorečnost njegovega Boga ljubečega srca prodrla tja, kjer je modrost učenikov ostala zunaj. To na eni strani Boga ljubeče gledanje, in z druge strani oni od Boga prihajajoči pouk sta ga napolnila z modrostjo, ki je bila vzvišena od one največjih učenjakov njegovega časa.

Vsled tega iz nadnaravnega vira črpanega znanja zavzema naš oče v umetniških delih preporoda svoje častno mesto med učeniki sv. Cerkve in ga vidi kralj pesnikov (Dante) v sončnem okrožju rajati poleg Tomaža in Bonaventure. Vse, kar v življenju svetnikovem kaže na visoko znanstveno izobrazbo, mora prihajati iz tega vira. Čeprav kdo oba redovna ustanovitelja Franciška in Dominika po izrazu dveh njihovih velikih naslednikov imenuje z znanostjo razsvetljena kerubina, moramo vendar znanost prvega izvajati iz serafinskega vira goreče ljubezni do Boga,

drugemu pa priznati palmo kerubinske modrosti. »Ljubezen je v enem serafska plamtela, modrost je s čela drugemu sijala in s kerubov svetlobo mu žarela« (Dante, Raj XI spev 37—39 vrsta).

Predvsem je to prišlo prav o pridigi svetega Frančiška. Kakor koli že poudarjajo sodobniki njegov naravni dar govorništva, vendar prav tako odločno poudarjajo: »Najhrabrejši Kristusov vitez Frančišek ni oznanjal kraljestva božjega s prepričujočimi besedami človeške modrosti, ampak z naukom in močjo Svetega Duha.« »Črpal je iz polnosti srca, kar mu je navdihnil Sveti Duh.« Za Frančiška je torej povsem odveč vprašanje, če in koliko se je za pridigersko delo izobraževal z znanstvenimi študijami.

Isto velja glede njegovih najstarejših učencev. Oni so bili, kakor že vemo, skoro sami laiki, torej »idioti« brez znanstvene izobrazbe. Pač so se bali pred prevzemom pridigerske službe, toda Frančišek jih je kljub temu poslal venkaj s tolažljivim opominom: »Ne bojte se, ker boste napravili vtis malih, zaničevanih in neukih ljudi, ampak zaupno oznanjajte pokoro, zaupajoč, da bo Gospod, ki je svet premagal, s pomočjo svojega Duha po vas in v vas govoril.« Odkar pa se je število bratov pomnožilo, je sveti ustanovnik pustil seveda le onim pridigati, ki so bili zato posebno sposobni, najsi so bili že laiki ali kleriki, toda izbor se ni vršil z ozirom na znanstveno usposobljenost, temveč je bilo odločilno, če so imeli Duha božjega in primerni dar govorništva.

To je šlo, dokler so se bratje pečali le s spokorno pridigo ali s pridigo o nramnosti v ožjem pomenu besede. Ta je bila, kakor nam je znano, že pred Frančiškom posameznim laiškim udruženjem dovoljena in Frančišek sam je dobil pooblastilo za spokorno pridigo zase in za svoje učence, ne da bi bila omenjena kaka dolžnost študija. Zdi se, da bogoslovna predizobrazba proti koncu 12. in v začetku 13. stoletja zato ni bila neogibno potrebna.

Cisto druga stvar pa je bila, ko je šlo za pridigo v polnem pomenu besede. Kdor je hotel pridigati »sv. pismo«, to se pravi razlagati celotno razodetje, tako iz moralne kakor iz dogmatične strani na podlagi svetih knjig, ta je moral »sv. pismo«, ali kakor dandanes pravimo, bogoslovje študirati. Vsi tedanji pridigarji to poudarjajo. Tako izjavlja Alan iz Lila († 1202): »Za pridigarja je znanost potrebna, poznati namreč morajo oba testamenta in vajeni morajo biti v uporabi svetopisemskih mest.« Sinodalni statuti Odon de Sully, pariškega škofa (ok. 1197) prepovedujejo pod grožnjo izobčenja neizobraženim potujočim pridigarjem nastopati v cerkvi ali izven nje ali pa jih poslušati. Provincialna sinoda trierska (1227) prepoveduje pridiganje vsem neizobraženim duhovnikom, da ne bi postali »učeniki zmot«, in zapoveduje »oznanjati besedo božjo kolikor mogoče pogosto po sposobnih možeh«. Četrty laticranski cerkveni zbor (1215) zabičuje vsem škofom povsod nastavljati sposobne može kot oznanjevalce božje besede in zahteva za izvrševanje pridigerske službe znanost tudi od prelatov.

HALO — HALO!

»Nepoznani znanci« vas čakajo, da jih spoznate. Čudili se boste, strmeli boste, kesali se boste, da jih spoznavate šele zdaj. — Kdo so in kje? — Samo 10 din vam je treba, pa boste zvedeli vse. Ne odlašajte, Nemudoma si naročite »Nepoznane znance« pri naslovu: Samostan oo. trapistov — Rajhenburg ob Savi.

Višja skupina ZVFK v Ljubljani.

Že zopet smo izpopolnili našo organizacijo: poleg pevskega, dramskega, šahovskega in literarnega krožka, smo ustanovili še glasbeni krožek. Pokazalo se je, da nam glasbeno polje nikakor ni deveta dežela. Priglasilo se nas je kar lepo število. Ker nimamo v svojih vrstah izurjenega dirigenta, smo naprosili g. p. Julijana, ki je v glasbi doma, in ta nas vadi in se muči z nami vsako soboto zvečer. Uspeh se je že pokazal.

Za nastop v Frančiškanski dvorani, ki smo ga preložili z marca na april, je ves stroj v polnem teku: igralci se trudijo, da se dobro pripravijo in pevci vadijo vsak torek po sestanku svoja mlada grla. Vsi pa skrbno pazimo, da bomo kar najbolj dostojno predstavili svoje delo širšemu občinstvu.

Kronika:

V ponedeljek 17. februarja smo imeli drugo misijonsko predavanje. Predavatelj, g. misijonar Lenček, nam je opisal življenje in delo naših misijonarjev in misijonark v Prednji in Zadnji Indiji. Predavanje, ki so ga spremljale lepe skioptične slike, je bilo izredno zanimivo in ni prav nič zaostajalo za prejšnjim, ko smo slišali o kitajskih in japonskih misijonih. G. Lenčku smo za njegov trud iz srca hvaležni. K predavanju sta prišli obe skupini.

Na prvi petek v marcu smo imeli skupno sv. obhajilo. Udeležba je bila zelo lepa in vredna posnemanja. Da bi bilo vedno tako! Seveda so bile dve, tri izjeme, toda teh ne bomo mogli več šteti med ude naše družine, če se ne bodo poboljšali.

Na pustni torek smo priredili družabni večer. Na sporedu je bila kratka komedija in čajanka. V odmorih je igral in godel naš orkester. Prireditvev je bila izvrstna, za kar gre zlasti priznanje dramatskemu in glasbenemu krožku. Seveda zasluži največjo zahvalo g. p. voditelj, ki je poskrbel za čaj in krofe in nas s tem spravil v pustno razpoloženje.

V torek 4. III. smo gledali zanimivo lutkovno igrico, ki jo je vodil, režiral in igral — vse obenem — naš neutrudljivi g. župnik, p. Križostom. Izvrstno nas je zabaval in na tem mestu se mu najlepše zahvaljujemo.

In še nekaj! Naš odbor je določil za »Cvetje« posebnega poročevalca, ki mora vsak mesec poslati svoj prispevek v našo rubriko. Posnemajte, saj je vendar »Cvetje« na še glasilo!

Križar.

Nahajamo se v težkih časih, časih v katerih nam je treba mnogo poguma. Ko butajo mnogi viharji ob skalo, na katero je Kristus sezidal svojo Cerkev. In ta skala smo mi, v katero so se zarili mnogi nasprotniki, zato nam je treba mnogo poguma in trdne volje, če hočemo kljubovati vsem, ki nasprotujejo naši veri. Treba je, da s svojim zgledom dajemo luč tistim, s katerimi občujemo v vsakdanjem življenju. Zato je posebno nam, sestre, dana naloga, da izvršujemo delo katoliške mladine, da vzdigujeemo padle zopet k Bogu, da jim pomagamo priti iz teme zopet k luči. Ako znamo same gledati življenje v pravi luči, potem smo mojstri življenja. Nismo več sužnji tiste duhomorne vsakdanjosti, ki nas tako izžema, ampak bomo gospodarji nad njo. Saj ni vrednost v delu, ki ga opravljamo, ampak v duhu, s katerim ga opravljamo. Skrivnost, ki nas dela gospodarje nad vsakdanjostjo, je vera. Kdor ima pravo vero, ta najde v njej vse, kar potrebuje sredi vsakdanjega hrupa. Vera nam daje luč, da v njeni svetlobi gledamo pravo življenje. Ne pa življenje, ki ima za nas pomen le, dokler nam obeta le zemeljsko srečo. Ko pa tega ni več, nam postaja neznosno breme, ki ga dan za dnem prisiljeno nosimo, ali pa v obupu prisiljeno odvržemo. Vse drugače pa je, ako življenje gledamo v luči vere, to je onih resnic, ki nas jih Cerkev uči, Ni zadosti, da gledamo vsakdanje življenje v luči vere, moramo tudi živeti po veri. To se pravi živeti tako, da res izpolnujemo voljo božjo in se ohranimo v milosti božji, iz katere naša dobra dela dobivajo življenje pri Bogu.

Vera nam daje moč, da moremo življenje usmeriti v vestnost in potrpežljivost. Krepko nas podpira, ako nam je njegovo breme težko. Pošilja nam vedno žarke notranjega veselja, ki nas bodre posebno v preizkušnjah in trpljenju. Vero imamo, ali vera mora postati v nas življenje, ne kaj postranskega, tudi ne samo mrzlo izpolnjevanje nekaterih dolžnosti. Prežeti nas mora tako, da živimo, delamo in trpimo v zvezi z Bogom. Zato pa je potrebno, da vero gojimo in jo ohranimo v svojih dušah. Kristus je trta in me zdrave mladike, ki rode lep sad, to bodi naš sklep!

Vero pokažemo najbolj v trpljenju. Včasih nas silno muči misel: »Zakaj moram prav jaz toliko trpeti? Zakaj ravno mene Bog tako tepe? Zakaj mi v vsako čašo veselja daje grenke kaplje pelina?« Kristus pa nam pravi: »Kateri ljubim, te pokorim.« Nič ne bodimo žalostni, če gre drugim vse po sreči, nam pa tako težko. Hodimo po poti, ki nam jo je Bog določil. Vedimo, da Bog rani in celi, On udarja, njegove roke pa ozdravljajo. Marija, ponižna dekla Gospodova, je ponižno služila Bogu in vendar koliko bolečin in preizkušenj ji je poslal. Prestala je vse. Zakaj? Ker je Jezusa v naročju nosila. Tudi me bomo vedno in junaško prenašale svoje breme, ako bomo nosile Njega v duši. Zamislimo se vase in bodimo iskrene. Morale bomo priznati, da smo slabe. Imamo dobro voljo, ampak slabosti so velike. Večkrat duša v boju s telesom podleže že njegovim željam. Nismo bile dovolj previdne, pa smo padle. Moja krivda, grešila sem, tako moramo večkrat priznati.

Vsakdanja skušnja pa nas uči, da komur trajno sije sonce sreče in živi v izobilju ter ne pozna grenkih solz trpljenja, ta pozabi na Boga in njegova duša trpi veliko škodo. Mnogo nadlog je na svetu. Številni trpini zdihujejo v tej solzni dolini, a žal, le malokateri odkrivajo v božjih šibah ljubeče in usmiljeno Gospodovo Srce.

Vzrok slabih uspehov v šoli

Ob sklepu semestra so časopisi iskali vzroke slabim uspehom v šoli. Največ, pravijo, so krive razmere, v katerih živimo. Prav gotovo je nekaj resnice v tem. Morda se je temu ali onemu dijaku zgodila kaka krivica. Razpravljanje o tem je za dijaka brez pomena. Vsak se mora danes vživeti v razmere, kakršne so, in brez ozira na dogodke vršiti svoje dolžnosti.

Kar smo doživeli v zadnjih letih, je prišlo nad nas nepričakovano. Nepričakovano zato, ker je bil svet gluha in ni maral poslušati tistih, ki so opozarjali, da drvi v pogubo, ker se je odvrnil od Boga. »Ker je Evropa zapustila Boga, bo tudi Bog zapustil Evropo,« je svaril že naš veliki Mahnič, a njegove besede so bile »klic vpijočega v puščavi«. Versko življenje je propadalo, mladino so vzgajali ne samo v indiferentnem, ampak tudi v popolnoma protiverskem duhu. Zato ni čudno, da je sedaj povsod takšna zmešnjava. Učili so mladino: veseli se, uživaj! Kar je po vseh naravnih in božjih postavah zabranjeno, so proglašali za dovoljeno. Človeški naravi, ki je k slabemu nagnjena, so ugajali taki nauki. Mase so planile za uživanjem, pa je prišla vojska tako nenadoma, da smo komaj samim sebi verjeli. Tisoči in tisoči popolnoma odtrgani od Boga, v verskih zadevah nepoučeni, tisoči in tisoči v izživiljanju, vse samo za telo, vse le za to življenje; če je po smrti kaj, na to niti mislili niso, če pa so, pa le s prezirom in pomilovanjem tistih, ki verujejo v posmrtnost. Vsi ti tisoči so danes brez tolažbe, njihovo življenje je brez smisla, brez cilja, iz njihovih ust slišiš le kletev in kritiziranje. Valovi verske brezbrčnosti in verske sovražnosti so butali tudi v naše šole in ne brez uspehov. Lahko rečemo, da so posledica tega tudi slabi uspehi. Verouk je bil čisto osamljen predmet. Zgodovina, etnografija in naravoslovni predmeti so se poučevali včasih popolnoma nasprotno kot verouk. Nedokazane in že zdavnaj zavržene hipoteze so se podajale kot čista resnica. To je dejstvo, ki ga nihče ne more ovreči. Niso redki slučaji, da so profesorji tendenciozno nastopali proti nauku Cerkve in vsiljevali dijakom hipoteze s tem namenom, da bi jih prepričali, da so le bajke, kar uči katehet. To ni bilo brez posledic. Dijaki, ki od doma niso imeli verske vzgoje — in teh ni bilo malo — so vse verjeli. Kar je učil katehet, se jim je zdelo preotročje. Tudi pri drugih niso bili ti nauki brez kvarnih posledic. Dijake so tako odtuževali Cerkvi in verskemu življenju. Vzeli so jim ideale, brez katerih je mlademu človeku življenje pusto in prazno. Ako mladina nima idealov, ki so res pravi ideali, išče surogatov, ki jih ji danes naravnost vsiljujejo v umazanih knjigah, v časopisih, v gledališču, v kinu, kjer večkrat proslavljajo, kar bi morali obsojati, kjer greh povzdigujejo v čednost, umazanost proglašajo za lepoto, strah pred življenjem za junaštvo. To je bila duševna hrana našega dijaštva v preteklem desetletju in je še danes. Na ta način zamira versko življenje, borba s pokvarjeno naravo slabi, čut odgovornosti in dolžnosti izginja, volja do dela peša, življenje brez izživiljanja je nemogoče. Dijak, ki zaide na to pot, opušča svoje dolžnosti, zanemarja učenje. Koliko mamica je, ki niti ne vedo, kaj je s sinčkom; ne vedo, da sinček sprehode in »učenje« pri prijatelju večkrat spremeni v promenado, v obisk kina ali celo v rendez-vous. V šoli pa »vedno zna«, ko pa pride semester, se ne morejo načuditi, odkod tako slabe ocene.

In Ti? Ali Tebe ne zadenejo te besede? Ali nisi tudi Ti izgubil zaradi raznih vplivov volje do učenja? So tudi Tebi ukradli ideale, ki Ti kažejo lepoto življenja v odpovedi, v samopremagovanju, v izpolnjevanju dolžnosti? Tvoje življenje bo tako, kakor si ga boš uredil. Lahkomiselna mladost, zanemarjanje učenja, vse to Te bo privedlo v življenje, ki res ne bo vredno življenja, v življenje brez idealov, v življenje brez ciljev — kaj pravim, v življenje! — v hiranje, v počasno umiranje, v propast, v smrt.

A vеди, da ideali ne obstojajo v čustvih, v solzah in v jokavi ljubezni. Pravi ideali so tisti, za katere se trudiš in žrtvuješ. Hočeš nekaj postati, hočeš na goro, k soncu? Prav imaš, saj zato živiš, toda brez truda ni uspehov; vsaka pot na goro je strma, zmoget jo boš le z voljo, z vztrajnim učenjem in šolanjem svojega značaja.

KOCMUR JANEZ:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Nekoč jo je spraševala mati voditeljica, česa bi si želela, toda Celina je odgovorila, da je brez pomena, tudi če pove svojo željo. Šele na prigovarjanje je končno povedala, da si že dva meseca želi par jagod. Mati opatinja je naročila, naj jih iščejo po celem mestu, naj veljajo kolikor hočejo, in res so mogli zvečer ponuditi bolnici pet lepih, velikih jagod. Celina se ni mogla načuditi in ni vedela, kako naj se zahvali. Nehote pa je zvedela za ceno teh prvih spomladnih jagod — plačali so jih približno po 3 dinarje. Silno je bila užaloščena: V vice bom morala za te jagode, ne morem jih mirno pojesti. Komaj so jo pomirili, ko so ji rekli, da je svoje želje morala povedati iz pokorščine in da jih zaradi nje mora tudi použiti. Mati opatinja pa je še dostavila, da bi brez premišljanja prodala tudi posvečene posode, če bi bilo potrebno, da bi le mogla postreči bolnikom.

Lepota čednosti.

V boleznih je Celina preživljala včasih svoje getsemanske ure, prihajali pa so tudi trenutki nebeške tolažbe.

Njim, ki so bili okrog nje, se je dozdevalo, da občutijo odsev nebes. O tem nam priča tole pismo njenega spovednika p. Gabbarda materi opatinji, kjer piše o svojem vtisu, ki ga je doživel, ko je obhajal Celino: Častita mati! ... Zdi se mi, da stopam z gore Tabor. Živo ganotje sem čutil, ko sem prestopil prag vašega blagoslovljenega samostana, posvečenega po vaših večnih obljubah — ko sem videl svete redovnice, rekel bi kot svete duhove, bose in zagrnjenih obrazov s svečami v rokah iti pred Jezusom. Še bolj sem bil ganjen, ko sem videl našo ubogo bolnico, ko angel počivajočo na revnem ležišču, kako je s sklenjenimi rokami in povešenih oči v češčenju in molitvi pričakovala Ljubega ... Obšla me je misel in se mi spet vrača: Obhajal sem svetnico.

Ponavljam znova, častita mati, zdi se mi, da prihajam z gore Tabor!

Prvi skrivnostni vonji.

Že so se začeli javljati prvi znanilci poznejših čudovitih pojavov, zaradi katerih so ji dali ljubko ime svetnica vonjav.

Nekega dne, ko se je počutila boljše, se je udeležila duhovnega branja v samostanski dvorani. Brali so ravno o pogrebu Filipe iz Geldrije in ko je bralka prišla do mesta: Zgodilo se je nekaj čudovitega: grob in krsta, kamor je bila položena, sta razlivala tako močan, ljubeč in prijeten vonj, da se vonj vrtnic ali vijolic ne more primerjati z njim, je začutila Celina za nekaj trenutkov ljubeč vonj, kot bi držala v rokah velik šopek močno dišečih vijolic. Ne vedoč odkod vonj prihaja, je menila, da drži katera sester šopek teh cvetlic v rokah. Ozre se neopazno okrog in vidi, da vse delajo ter da vijolic ni v dvorani. Zato si je rekla čudovito preprosto: Gotovo je vonj, ki ga čutim odtod, ker beremo o vonju v življenju Filipe iz Geldrije. To je bil prvi onih vonjev, ki jih je začelo nebo razsipati nad samostanom.

Kmalu je sledil drugi čudoviti dogodek. Na veliko sredo 14. aprila je bil oddan pri samostanskih vratih šopek belih vrtnic in oranžnega cvetja za oltar bolniške sobe. Mati voditeljica je prinesla cvetje Celini, ki je rože zelo ljubila ter ji nasvetovala, naj pošlje vejico oranžnega cvetja iz tega šopka svoji duhovni prijateljici v Pariz.

Na skrivnostni način je bila javljena ta pošiljka, še preden je dospela. Takole je pisala mati mlade Celinine prijateljice: Pariz, na veliki četrtek 15. aprila 1897. Predraga sestra in mati! Vrnivši se ravnokar od slovesne maše in skupnega svetega obhajila smo našli zavojček, ki ga je naslovila sestra Celina na Marjeto. To ljubko cvetje bo močno razveselilo Marjetico, ki cvetlice silno ljubi. Toda vpraševali smo se, kje so bile rože. Ali so bile za oltarni okras v sobi naše male bolnice? Ali ji je slabše? ... Jaz sama sem bila zelo ganjena. Pomislite — pred par dnevi sem se ponoči ob treh hipoma zbudila v mislih na malo Celino. Nič čudnega. Toda v istem trenutku me je vso objel sladek vonj po oranžnem cvetju. Začudena sem se obrnila, da prižgem vžigalico, a vsa obleka se mi je zdela prepojena s tem vonjem. In sedajle, ko vdihavam ljubko vejico oranžnega cvetja, ki leži pred menoj, ne morem obvladati ganotja. Upam, da pridemo še pred smrtjo tega dragega otroka v Bordeaux.

Ne želim biti polovičarska redovnica.

Veliki teden je Marija Celina silno trpela in mislili so, da ga ne bo več preživela na zemlji. Toda prišla je velika noč in ona jo je obhajala s sestrami, celo odleglo ji je, kar je še povečalo vstajenjsko veselje v samostanu.

Zboljšanje pa je trajalo le malo časa. V maju, ko se je vsa narava veselo odevala v cvetje, je Jezus poslal kelih zadnjega trpljenja svoji nevesti. Od praznika Najdenja sv. Križa je trpela tako strašno, da so vsak hip pričakovali njene smrti. Kašelj jo je mučil nepretrgoma, mrzlica jo je tresla in krči v prsih so jo silno dušili. Vse je smehljaje prenašala in večkrat ponavljala: Ne smete jokati, ko bom umrla, to bi kalilo moje veselje. Ko ji je ena sester, ki je ponoči večkrat bedela pri njej, rekla: »Kako trpite, draga sestra, v trenutkih napada in kako težko je, da nimam ničesar, kar bi vam bilo v olajšanje,« ji je odgovorila z angelskim nasmehom: »Oh, ne žalostite se, dobri Bog ve, da trpim in če mi ničesar ne da v olajšanje, tudi sama ne želim, da bi bilo drugače.« Ne ene tožbe ni bilo iz njenih ust, ne ena nepotrpežljiva beseda, ki bi pretrgala njen molk. Ko je morala nekega dne trpeti, ker so nehote pozabili nanjo, je rekla na vprašanje, zakaj je molčala: »Klarisa sem in se ne smem pritoževati. Ali ni potrebno, da se zatajujem? Redovnica ne sme imeti zahtev in se pritoževati kakor svetni ljudje.« Kadar so jo vpraševali, ali naj jo preneso iz postelje v naslonjač, ali če želi osvežila, je vselej odgovorila:

»Nič nimam odločati, vprašajte matere predstojnice, one vedo, kaj je potrebno. Zgodi naj se, kakor želijo one.« Tako je dopolnila, kar je v noviciatu pogosto govorila: Ne želim biti polovičarska redovnica, ničesar nočem storiti na pol. (Se nadaljuje.)

O. STANKO MARIJA:

Misijonska poročila s Kitajskega

(Nadaljevanje)

»Zdaj o počitnicah spet porabim vsak trenutek: ves dopoldan študiram kitajščino; v Rimu tako hočejo in tudi sama čutim potrebo, da veliko študiram, da bom lahko kos svoji nalogi. M. prednica mi je dobila novo izobraženo učiteljico, ki mi daje vsak dan dveurno lekcijo, Moj študij torej ne stane ravno malo. Tako govorim, pišem, berem knjige, poglobljam se v študij verouka, študiram poganstvo z vsemi strašnimi zmotami malikovalstva in počasi bom tudi smuknila v stare klasične knjige; poleg tega se moram pripravljati še na moralko, ki jo bom prihodnji semester poučevala skoro v vseh razredih. — Če bi stavila nase, bi se bala vsega dela, ki me čaka prihodnje šolsko leto, t. j. že čez tri tedne. Pa vem, da me bo s svojo močjo in milostjo podpiral On, ki sem se Mu vsa prepustila za rešitev Njegovih ovc. — Popoldne pa nekoliko študiram japonščino dajem sestri Italijanki kitajske ure, berem knjige našim dekletom v delavnici in jih skušam spodbujati in voditi k dobremu; pa še moji šolarčki prihité včasih k njej, o kateri vedo, da jih ljubi.

Da se popolnoma uživim v kitajsko življenje me m. prednica večkrat pošilja ven na deželo in tedaj hitim s sestro skozi vasi in preko gričev za dušami mlačnih ali novih kristjanov, k bolnikom in starčkom. Ubogo ljudstvo! Če bi hotela opisati njegovo revščino, bi mi ne verovali; cena živil in vsega drugega je pa vsak dan višja. Tudi naša m. prednica bi s strahom gledala v bodočnost, če ne bi trdno zaupala, da Bog skrbi za nje, ki so v njegovi službi. Kitajska hiša, v katero vstopiš, je mala luknjica z mrzlim ognjiščem, na katerem prebivajo ponoči in podnevi postelje namreč ne poznajo. Tu ni gozdov in ne drv in si ljudje kurijo samo s posušenim listjem: vedeti pa morate, da je zdaj pri nas prava mrzla zima in zunaj pada sneg in tuli veter. Jedo dvakrat na dan in sicer malo koruznega kruha, za prikuho pa včasih malo trave ali pa

listja z dreves. Kako se mi smilijo ubogi ljudje! Dobro je še, da se vsaj ne zavedajo strašne revščine, v kateri živijo. Pa so dobri in preprosti. V vasi, v kateri sva bili včeraj, še nikdar ni bilo redovnice: vsa vas naju je obsula, naju vabila v hiše, občudovala, kako sva »lepi«, kako preprosto z njimi govoriva in naju vabila, naj še prideva.

In te duše, uboge duše! Zdaj na kitajsko novo leto ni v hišah drugega kot samo malikovanje in češčenje duhov prednikov, katerim darujejo jedi, zažigajo kadilo in pred njimi poklekujejo. Ubogi otroci se upirajo, pa jih starši s pretepanjem in preklinjanjem prisilijo, da se končno vdajo in darujejo duhovom prednikov. Tako se mi smilijo, ko me v strahu sprašujejo, če so grešili, ko so prisiljeni od staršev darovali. — In še to nesrečno mnogoženstvo, ki je tu zelo v navadi. Srce me boli, ko mi otroci pripovedujejo o družinskih razmerah. Samo en primer: »Ti ne veš,« mi pravi krščansko dekle, »kako molim pri sv. obhajilu, da bi prva mati, — prva očetova žena —, kmalu umrla, potem bi jo lahko v smrtni uri krstila; moj oče in mati, — druga očetova žena in otrokova mati —, bi bila potem prosta in bi ju spreobrnili.« — Spet drugo dekle, ki jo že dolgo učim in vodim, staro šele 16 let, mi je prestrašeno pripovedovalo, da jo starši silijo poročiti pogana - pijanca, »ker ima hišo in zemljo«. — Z okna svoje šolske sobe vidim na pokopališče: Pred par dnevi so z godbo tik pred pokopom »poročili« 16-letno mrtvo dekle z pred kratkim umrlim ženinom, »da bosta vsaj na drugem svetu združena«. V bližnji pagodi so potem sežgali veliko papirnatega pohištva, »balo za oni svet«, potem je pa sledila na domu »ženitovanjska pojedina« domačih. Ubogo, ubogo ljudstvo!...

Pri nas je prava zima, ki sem se je že odvadila. Silovit kašelj, ki je pa že ponehal, me je opozoril nanjo, in vse ozeble in otekle roke, kar me pa prav nič ne moti, če le s tem kaj dušam pomagam. M. prednica zelo pazi name, ker se sama ne znam.

V dobrotne in varne roke božje Vas izročam vsak trenutek in upam, da Vas bo to pismo našlo in Vam povedalo o Vaši nevesti - misijonarki, ki Vas tako zelo ljubi.«

Marija Kalista, FMM.

Nevarna bolezen m. Kaliste FMM.

Po polletnem vznemirjujočem molku je prišla iz Šanghaja žalostna vest, da je m. Kalista v Wei-hai-wei-u nevarno zbolela in so jo morali prepeljati v Šanghaj v bolnišnico, kjer je bila takoj operirana. Operacija se je posrečila, toda nastopile so komplikacije, ki so zahtevale ponovno operacijo, ki pa najbrž ni uspela; kajti kljub veliki misijonarkini oslabetosti in oklevanju zdravnikov je bila potrebna še tretja operacija, ki je njeno življenje spravilo v smrtno nevarnost. Nadaljnji razvoj nam še ni znan. Vsem prijateljem misijonarskega dela našo kitajsko misijonarko priporočamo v pobožno molitev.

HALO — HALO!

Včasih ne veste in ste vsi v skrbeh, ali je Jezus z vami zadovoljen, ali je vaša pobožnost prava ali ne. Hitro si za 10 din naročite knjigo: »Sestra Benigna Konsolata Ferrero«, pa boste takoj vedeli kako morate Jezusa prav ljubiti. Naroči se: Samostan oo. trapistov — Rajhenburg ob Savi. Ne bo vam žal. Ubogajte me! **HALO — HALO!**

P. HUGO:

Pij X. bo kmalu blažen.

Proces za beatifikacijo Pija X. razveseljivo napreduje. Upanje je, da bo že letos proglašen za blaženega. Brali smo, da je nek naš pravoslavni škof dejal: Kaj vendar katoliška Cerkev čaka, da takega svetega moža, kot je bil naš rajni škof Gnidovec, ne proglasi za svetnika, kar bi se v pravoslavni cerkvi takoj po smrti zgodilo. Katoliški Cerkvi se pa pri tem zelo malo mudi. Celo papeški kandidati za oltar morajo leta in leta čakati. Proces za beatifikacijo Pija IX. je sploh zaspal in bo težko obnovljen, za Pija X. se pa že skoro 20 let vleče.

Palestina in vojna.

Palestina sicer še ni naravnost v vojno potegnjena, razen v kolikor se Arabci in Judje med seboj lasajo, kot so se že pred to vojno. A čuti, da je pod protektoratom Anglije, ki je v vojni. Vse cerkvene šole so bile spremenjene v bolnišnice. Pa tudi po samostanih so nastanjene razne vojne uprave.

Romanje slepih.

Španska zveza za omiljenje usode najbednejših, t. j. slepih, je priredila posebno romanje slepih k »Naši Ljubi Gospé na marmornem stebri« (de Pilar) v Saragosso. Vseh slepih romarjev je bilo 2000, med njimi tudi taki, ki so žrtev civilne vojne. V dar so Mariji nesli srebrn kelih. Njihove ugasle oči sicer niso več

videle ljube nebeške Matere, kot vsaj mnogih nekdaj. Toda tem jasneje so jo zrli z očmi vere in upanja, da jo bodo enkrat gledali še v vse lepši luči, kot je luč očesna in luč vere. In to je edini balzam za ugasle telesne oči. Ali bi ne bilo lepo, če bi tudi naše slepe enkrat skupaj povabili k Mariji Pomagaj. Tudi med njimi je mnogo takih, ki so ji nekdaj zrli v miljeno obličje, dokler jih ni vojna zagnila v temo. V to lažbo jim bo, ko jim bo Marija materinsko govorila na srca: Še malo in me boste videli!

Jubilej slovenskega misijonarja.

V Ogima, Minn. je 17. avg. obhajal svoj zlati mašniški jubilej naš rojak, indijanski misijonar p. Roman Homar, iz reda sv. Benedikta. Rojen je bil 16. okt 1864. v Podhruški v Tuhinjski dolini. V Ljubljani, kjer je hodil v latinske šole, sta bila sošolca z rajnim p. Simonom Lampetom. Skupaj sta šla tudi v Ameriko l. 1883. in obadva vstopila v benediktinski red. A p. Roman ne koliko kasneje. V mašnika je bil posvečen 17. avg. 1890. Nato je obiskoval Slovence v Brockway, Minn. A tudi njega so kmalu pridelili indijanskim misijonom, v katerih je potem ves čas deloval. Kot pravi orjak je tudi on še vedno na misijonski fronti. Z njim se bo umaknil oz. ga bo smrt umaknila, zadnji svojega rodu, to je zadnji rodu naših indijanskih misijonarjev v Ameriki. katerih patriarh je Baraga.

P. Gemmeli ponesrečil.

Ta svetovno znani ustanovitelj in vesčasni rektor katoliškega vseučilišča presv. Srca v Milanu, bivši zdravnik po poklicu in socialist po prepričanju, zdaj frančiškan, se je nekje blizu Bononije z avtomobilom ponesrečil. Vzrok je bila poledenica. Ko so ga okoliški kmetje dobili in poskrbeli za prevoz v bolnišnico, je bila podoba, da so poškodbe težke. A pozneje se je izkazalo, da če ne nastopi kaka komplikacija, ne bo posebnih posledic. Koj ko je javnost izvedela o nesreči, je začelo v bolnišnico deževati telefonskih in brzojavnih vprašanj od vseh strani o njegovem stanju. Med prvimi je bil prestolonaslednik princ Humbert in državni tajnik. Redovni p. general je takoj poslal v Bononijo domačega kurijskega zdravnika p. dr. Franzé, O. F. M. Ta mu je sporočil,

da ne bo tako hudo, kot so se prve vesti glasile.

Smrt znamenitega frančiškana.

V Skadru v Albaniji je 30. dec. 1940 umrl za srčno kapjo bivši provincial albanske provincije p. Jurij Fishta, gotovo najbolj poznan albanski frančiškan. Veljal je za najboljšega sodobnega albanskega pesnika in očeta albanskega knjižnega jezika. Kot takega ga je vse spoštovalo, katoličani in muslimani. Bil je posebej še voditelj albanskih katoličanov na verskem, prosvetnem in deloma tudi na političnem polju. Na pariški mirovni konferenci je zastopal interese svojega naroda, v albanskem parlamentu pa interese katoličanov. Albanija, zlasti albanski katoličani so z njim veliko zgubili. Imel je 70 let.

P a x

et bonum!

Mir in

vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. Ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja« v Ljubljani.

VLADIMIR TOMINEC:

1. Toliko sem plačevala v Podporni odsek, če bi pa umrla, pa niti pogrebne ne izplačajo.

Res je to, da do 31. decembra 1940 vpisanim članom začasno ne izplačujemo več pogrebne. Po 1. januarju 1941 na novo v Podporni odsek vstopivšim članom, pa se izplačuje pogrebna v smislu čl. 8 splošnih pogojev. Toda tudi za v prvem stavku omenjene člane obstoji izjema in ta je, da se pogrebna ne izplača samo onim, ki že prejema jo stalne mesečne zneske. Onim pa, ki so vpisani deset let in bi imeli tudi plačane mesečne prispevke za vseh deset let, pa bi potem umrli, — kar Bog ne daj — in bi še ne začeli prejemati stalnega mesečnega zneska, tem Podporni odsek izplača pogrebno v smislu čl. 8 splošnih pogojev, to je šestkratni iznos stalnega mesečnega zneska, ki bi mu za dotično leto pripadal. Drugačno ravnanje bi bilo samo po sebi umevno res krivično.

Vseh teh posameznih razlag in izjem podobne vrste nismo mogli dati natisniti v Splošnih pogojih, ampak bodo izhajali mesečno v Cvetju, kolikor bo dopuščal prostor, ki nam je za to odmerjen. Povedano je bilo to že v okrožnici, ki so jo prejeli vsi člani in članice Podpornega odseka. Brezvestno je zato, če posamezne članice s takimi izmišljotinami begajo in plaše ljudi, ne da bi se o stvari preje dale poučiti, čeprav imajo za to priliko, kadar hočejo.

2. Glavna ovira, da ne pristopajo k Podpornemu odseku je to, da je bila starostna doba podaljšana na 65. leto.

To je najhujši ugovor nekaterih članic Podpornega odseka, češ, katera služkinja more še delati v starosti od 60. do 65. leta, saj starega človeka nikdo ne mara za delo, posebno še, ko je mladih dovolj. Res je to, toda ta omejitev starosti bo prizadela samo zdrave in delazmožne člane Podpornega odseka, nikakor pa ne onih, ki bodo postali zaradi starosti ali onemoglosti nesposobni še nadalje s svojimi rokami služiti kruh. Kljub temu, da smo o tem pisali že v februarški številki, da bo vsak član, ki bo vpisan deset let v Podpornem odseku, če bo postal onemogel in izkazal to onemoglost z zdravniškim spričevalom, lahko dobil pripadajoči mu stalni mesečni znesek, še vedno agitirajo mnogi s tem ugovorom in odvrtačajo druge, naj se ne vpišejo v Podporni odsek. Okoli 150 članov in članic Podpornega odseka že dobiva stalne mesečne zneske. Polovica teh je začela dobivati le-te na podlagi zdravniškega spričevala, še predno so dosegli 60. leto starosti. In tudi letos, to je v letu 1941., ko je starostna doba bila podaljšana na 65. leto, je začelo dobivati okoli osem članic svoje mesečne zneske. Od teh je bila ena stara 65 let, vse druge pa na podlagi zdravniškega spričevala, čeprav niso stare niti 60 let, kaj šele 65 let. Iz tega vsak lahko razvidi, koliko je vreden ugovor, ki ga zgoraj omenjamo.

Mi danes vabimo vse, naj se vpišejo v Podporni odsek, toda ta klic mnogokrat prihaja na gluha ušesa, ko bo pa prepozno, bodo pa prišli s prošnjami, naj jih sprejmemo, češ, da so prepozno zvedeli, ali pa da so tako dolgo premišljevali, da je bilo prepozno. Toda po toči zvoniti bo prepozno in tedaj bo vsaka prošnja brezuspešna.

In naj molijo za mrtve ...

(Sv. Frančišek As.)

† **Tretjerednica Marija Kramar** — Ljubljana. V preteklem letu 1940. je umrla v Ljubljani tretjerednica Marija Kramar, upokojenka tobačne tovarne in vzorna hči našega sv. očeta Frančiška. Bila je skromna, ponižna in krotka, »Kakor ovčica«, tako je njena sostanovalka orisala njeno globoko ponižnost. Če jo je kdo užalil, ni rekla nobene besede v obrambo, ampak je ostala tiha in mirna. Veliko si je prizadevala za razširjanje dobrega tiska in nabožnih knjig. Tudi meni, ki to pišem, je dajala lepe knjige in me spodbujala k razširjanju dobrega tiska. Njeno geslo je bilo: »Ljudje morajo brati dobre knjige, da se iz njih naučijo dobrega in krščanskega življenja.« Bila je pri svojem bratu v Ameriki, pa se ji tam ni dopadlo in je kmalu prišla nazaj v domovino. Njeno največje veselje je bilo klečati pred izpostavljenim Najsvetejšim v frančiškanski cerkvi in njena največja sreča, ko je vsako jutro prejela Gospoda v svoje srce. V boleznih je bila izredno potrpežljiva in vdana. Vse svoje bridkosti je sproti vsak dan darovala Zveličarju. Blaga duša, počivaj v miru!

M. F.

† **Jožef Narobe** — Preska. Po večkratnem prejemu svete popotnice je 19. februarja odšel po trudapolnem, toda lepem, zglednem življenju v srečno in blaženo večnost 87-letni starček tretjerednik Jožef Narobe.

Po poklicu kovač je nad petdeset let vihtel težko kladivo v Goricanah. Vse njegovo življenje je bilo le delo in molitev. Bil je izredno blagega in čutečega srca, o njem se lahko trdi, da ni živel sebi, temveč samo za druge. Po smrti svoje žene in hčere je posestvo izročil vnuku, s prihranki storil nešteto dobrih del, vse razdal, na sebe pa pozabljal. Do pozne starosti ga je vodila pot v tovarno na delo in v cerkev k molitvi. Ko so mu pa moči pošle in je moral kovaško kladivo odložiti, je romal slehrni dan k sv. maši in sv. obhajilu. Posebno pobožnost je gojil do trpljenja Gospodovega, zato je pa tudi vsak dan pobožno stopal po svetem križevem potu.

Njegovemu bogoljubnemu in molitvenemu življenju je pripisovati, da je njegovi sin orožnik slekel vojaško uniformo, postal redovnik in mašnik Gospodov, p. Inocenc O. M. C., katehet v Ptuj. Velika in izredna je gotovo milost, zamenjati puško in meč za redovno obleko in novomašni križ. Blagi in pobožni oče je z molitvijo dosegel svojemu sinu to neizmerno milost in odliko.

Kakor je bilo njegovo življenje tiho in skromno, taka je bila tudi njegova smrt. Brez vsakega premoženja je kot ubožec vdan v božjo previdnost umrl, podoben svojemu duhovnemu očetu sv. Frančišku.

Njemu veljajo besede: »Blagor ti, dobri in zvesti služabnik, ker si bil zvest v malem, te bom čez veliko postavil.« — Počivaj v Gospodu!

L. H.

Apostoli Cvetja

Zopet jih je dolga vrsta. Pa še vedno se niso oglasili iz vseh far. Naročniki, naročnice, kam ste vrgli ono pismo, ki Vam ga je poslal urednik Cvetja, ko Vas je snubil, da postanete poverjenik, poverjenica Cvetja.

Poiščite gotovo tisto pismo in takoj na delo! Urednik ne piše pisem, da bi jih Vi v smeti metali!

Mnogokje se pritožujejo, da ste tretjeredniki premalo agilni in preveč bojazljivi. Saj delate zase, ako delate za svoje tretjeredno glasilo. Posnemajte zgled apostolov, ki so tu natisnjeni:

11 naročnikov: Polanec Terezija, Sv. Lenart v Sl. gor.; **po 10 naročnikov:** Fideršek Štefan, Žetale pri Rogatcu, Pečovnik Franciška, Selnica ob Dravi, Skledar Terezija, Žetale pri Rogatcu; **po 7 naročnikov:** Ferbežar Ivana, Struge na Dol., Kovačič Marija, Sodražica; **6 naročnikov:** Košir Marija, Loški potok; **po 5 naročnikov:** Prevodnik Ana, Škofja Loka, Voglar Lizika, Sv. Rupert v Sl. gor., župni urad, Cirkovce pri Pragerskem; **po 4 naročnike:** Celestina Marija, Trojane - Kamnik, Langerholc Marija, Škofja Loka, Oberč Zalka, Raka pri Krškem, preč. g. Pečarčič Franc, Mojstrana, Petrič Ivan, Meža pri Dravogradu, Stropnik Marija, Šoštanj, Supan Ela, Rajhenburg, Štampfelj Elizabeta, Prečna pri Novem mestu, Velkoverh Franciška, Polhovgradec, Viršek Ivana, Grosuplje (prvotno 6), župni urad, Kostanjevica na Krki; **po 3 naročnike:** Koželjnik Apolonija, Sv. Florijan pri Šoštanju, Rojs Elizabeta, Sv. Rupert v Sl. gor., Semprimožnik Ana, Šmartno ob Paki, Šoštarič Ana, Ljutomer (ponovno), Turk Franciška, Nova vas pri Rakeku, preč. g. Zavbi Ivan, Ambrus - Zagradec; **po 2 naročnika:** Cestnik Marija, Zabukovje - Sevnica, Globočnik Ana, Sv. Miklavž - Slovenjgradec, Glušič Cecilija, Velenje, Jager Iva, Zagorje ob Savi, Kapucinski samostan, Krško, Kokalj Ana, Podbrezje, Mihelič Marko, Stari trg ob Kolpi, Okorn Ana, Šenčur pri Kranju, Ožir Marija, Braslovče, Perko Ivana, Zagradec Dol., Raposa Jožef, Gornja Lendava, Urbančič Karolina, Žužemberk, čč. ss. Usmiljenke, Beograd (sanatorij »Vračar«), Voh Ana, Zalec, Volf Marija, Dragatuš Dol., župni urad, Prečna pri Novem mestu, župni urad, Sv. Marko pri Ptuj; **po 1 naročnika:** Ancelj Marija, Mojstrana, Baraga Ivana, Nova vas pri Rakeku, Bradca Ivana, Toplice pri Novem mestu, Globokar Marija, Krka Dol., Gradišek Helena, Dol pri Ljubljani, Kranjc Jozefa, Radmirje, Megušar Antonja, Železniki, Mencin Franciška, Turjak, Novak Franciška, Slatina Radenci, Obolnar Franc, Velika Loka, Romih Hedvika, Planina pri Sevnici, Sedej Josipina, Ribnica Dol. (dva), Svetič Uršula, Dragatuš, Vehovec Lucija, Mengeš, Volk Ivanka, Litija, Vrhovnik Marijana, Stražišče, Zalar Marija, Stari trg pri Rakeku, Zupanc Rezika, Sv. Križ pri Kostanjevici (ponovno).

NOVE KNJIGE:

Ižzarevajmo Kristusa. Dekliška Katoliška akcija je založila prelepo knjigo Slovincem že poznanega p. R. Plusa SJ: »Ižzarevajmo Kristusa«. Preteklo leto smo izdali pri nas dosti novih knjig. Posebno razveseljivo je to, da je med njimi tako malo prevodov. Toda prevod pričujoče knjige nam je bil zelo potreben; vsak katoliški Slovenec ga je zares vesel. Sploh bomo na prevode sličnih del nujno navezani vse dotlej, dokler ne bomo imeli dovolj tovrstne izvirne literature.

Knjiga služi kot kašipot modernim apostolom. V uvodu nam pisatelj vse delo lepo razčleni. Iz apostolske vere vzame štiri stavke: 1.) stopil je iz nebes, 2.) se učlovečil, 3.) trpel je, 4.) bil je pokopan. Te stavke je potem naobrnil na sedanje apostole, ki naj hodijo prav po tej poti kot Kristus. V prvem delu obravnava posebno ponižnost; v drugem delu nas pouči, kako naj napravimo resnico vidno in privlačno, kakšen bodi naš zgled. Na tretjem mestu odkriva lepoto žrtve, ki je za svetost in osvajanje nujno potrebna. Zadnji del, »Živi pokopani«, nas navdušuje za Učencov zgled in kako naj začnemo.

Vsebina knjige je zelo bogata. Zgledi so zelo živi. Privlačna je knjiga zato, ker je naslonjena na sv. pismo. Ob lepih evangeljskih citatih Kristus res izžareva vso polnost in vzvišenost svojega poslanstva.

Vsak apostol mora najprej sam lepo krščansko živeti, če hoče vplivati tudi na druge. Delo pri Katoliški akciji je lepo in plemenito. Odtod

Zato želimo, pravi Pij XI., da bi tako koristna ustanova vedno bolj uspevala in se širila.

Priporočamo to knjižico, ki je tako polna globokih misli samega vrhovnega poglavarja sv. Cerkve o kontemplativnem življenju, ki morejo biti velike koristi za vsakega.

Vodstvo Marijine družbe je izdalo svojo **Cerkveno pesmarico**. Namenjena je Marijinim družbam; prav lahko pa se rabi tudi za druge prilike, ljudsko petje. Prav porabna je tudi za poučevanje petja po šolah. Posamezni izvod stane din 1.50, pri večjem številu popust. Naroča se: Pisarna Marijinih družb, Ljubljana, Streliška ul. 12./II.

Tretjeredni kongres v Zagrebu

V okvir jugoslovanskega svetega leta spada tudi tretjeredni kongres. Vsem vam je že znano, saj je Cvetje o tem že pisalo, da je letos razpisano posebno sveto leto za vso Jugoslavijo ob priliki 1300 letnice prvih vezi hrvatskega naroda s sv. Stolico. Za ta slavni jubilej bo v Zagrebu jugoslovanski evharistični kongres in sicer **od 20. do 22. junija**. Na ta kongres se bodo zbrali tudi vsi **tretjeredniki iz Hrvatske in iz Slovenije**. V Zagrebu se bomo združili s hrvatskimi tretjeredniki, imeli pa bomo tudi svojo cerkev, kjer bomo opravili svojo pobožnost v našem jeziku. Zborovanje bomo imeli skupno, ki bo na njem govoril tudi Slovenec.

Voditeljem vseh tretjerednih skupščin naročam in jih prosim, naj na prihodnjem shodu kongres priporoče in naj takoj začno zbirati priglāsence, da nam odbor določi posebno poslopje za stanovanje. Izkaznice boste dobili o pravem času. Voznina bo polovična, tako, da vsak ve, koliko približno bo stalo.

Šli bomo v soboto 21. junija, vračamo se v nedeljo 22. junija. Nazaj grede bomo najbrž obiskali **baziliko Lurške Matere božje v Rajhenburgu**.

Natančnejša navodila bo prineslo Cvetje v majevi in junijski številki.

P. Odilo Hajnšek O. F. M.
prov. komisar III. reda.

ZAHVALE:

Lepo se zahvaljujem božjemu služabniku Antonu Martinu Slomšku za uslišano prošnjo. Še nadalje se mu priporočam za pomoč. **Jožefa Švegl.**

Zahvaljujem se za trikratno uslišanje sv. Antonu. V težki bolezni sem se zatekla k njemu in sem bila uslišana. **Jožefa Vovk.**

DAROVI

Za tiskarno: 119.50 din: Skupščina III. reda, šiška; 50 din: Neimenovana; 25 din: sta narali: Adlešič Magdalena in Petek Marija; 22 din: Poznič Alojzija; 20 din: Skupščina III. reda, Smartno pri Kranju; po 18 din: Vehovec Lucija, Volk Ivanka; 10 din: Čibej Katarina; po 2 din: Mnogi.

Za frančiškanske misijone: 162 din: nabrala Močnik Marija, Nazarje; 100 din: Neimenovana; 94 din: nabrala Papež Marija, Ljubljana; 60 din: Mrak Jerica, Ljublj.; 30 din: Neimenovana (za kitajskega misijonarja); po 20 din: Dimec Ana, Dolšak Marija, Pečan Frančiška, Pristovšek N. (za zamorčke), Reber Antonija, Skale Marija; 12 din: Konstantini N.; po 10 din: dve Neimenovani, Neimenovana (za afriške misijone), Neimenovana (za kitajske misijone), Privršek Ana, Špec Jožefa; 5 din: Neimenovana.

Za armado sv. Križa: po 20 din: Neimenovana, Prah Alojzija; 14 din: Strahovnik Marija; po 10 din: Češnovar Frančiška, Jarc Jožefa, Jarc Nežika, Kos Ana, Uršič Helena.

Za kruh sv. Antona: 82 din: Zlindra Marija, Ribnica; 30 din: Neimenovani g. duhovnik; 22 din: Udovič Ana; 21 din: Neimenovana.

Za sklad Cvetja: 36 din: ga. Cvenkel Helena; 22 din: Munda Ivanka; po 20 din: Dolšak Marijana, Pečan Frančiška, Strajner Matilda; po 18 din: Rudolf Helena, Umperger Helena; 16 din: župni urad, Radeče pri Zid. mostu; po 15 din: † Ažman Marija, Grebenc Julijana, Kočar Ana, Škraba Frančiška; po 10 din: Bigec Terezija, Dimec Ana, Pečovnik Frančiška, Prevodnik Ana, župni urad, Sv. Marko pri Ptuj; 9 din: Slapnik Joahim; po 7 din: Gospodinjka šola Marijanišče, Ljubljana, Hanousek Ivana; po 6 din: Dolinar Valentin, Golob Marija, Štampfelj Elizabeta; po 5 din: Cimerman Neža, dr. Lavrenčič Matija; po 4 din: Globočnik Ana, Košir Marija, Makarovič Olga, Urbančič Karolina; po 2 din: Mnogi.

Za sklad III. reda: 70 din: Skupščina III. reda, Kranjska gora.

— Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi! —

NOVI NAROČNIKI

Habe Nežka, Hinterlechner Uršula, Hiti Uršula, Hočevan Ana, Hočevan Uršula, Hren Ana, Hudolin Fanika, Illovar Fani, Istenič Angela, Ivancič Katarina, Ivenčnik Tončka, Izanc Frančiška, Jakopin Helena, Jamnik Frančiška, Jamnik Marija, ga. Jeglič Frančiška, ga. Jeglič Marija, Jeretina Reza, Jerin Marija, Jurkovnik Ivan, Kajtna Agata, gđc. Kapus Mar., Kapušar Mar., Kastelic Ang., Kerin Mar., Kerin Jožefa, gđc. Keršič Francka, Klemenčič Kat., Knaus Franc., Kočevan Franja, Kodrič Neža, Komar Marija, Končar Helena, Kordiš Antonija, Korošec Terezija, Kos Ana, Kos Frančiška, Kos Jakob, Kosi Marija, Košmrlj Antonija, Košmrlj Jožefa, Kovič Julija, Koželj Ana, Kramar Marija, Kranjc Ivana, Kranjc Rudolf, ga. Kropušek Antonija, Kržišnik Alojzija, Kržišnik Marija, Kuhel Katarina, Kumer Nežica, Kunstek Roza, Kuritnik Alojzija, Lah Ana, Laubič Valentin, Lavrič Magdalena, ga. Pavla dr. Lavričeva, Lekše Ana, Lenasi Franc, Lenče Antonija, Levstik Alojzija, Levstik Antonija, Lovce Terezija, Luzar Anton, Maček Ana, Magdič Marija, Marenk Ivana, Marguč Marija, Marinič Anton, Markelj Katrica, Mauser Francka, Meden Ivana, Meglen Helena, Mesarič Jožef, Mešiček Rezi, Mihelčič Pavla 1 izv., Mihelj Frančiška, Mihič Karolina, Miklič Karol, Minoritsko semenišče, Ptuj, Mirt: Amalija, Mohorič Ivanka, dr. Mole Rudolf, Možina Kati, Mrak Frančiška, Mramor Ana, Muhič Marija, ga. Mulej Lojzka, Nerat Elizabeta, Novak Antonija, Novak Kristina, Ofner Marija, Ogriz Marija, Orač Marija, Orehek Marija, Pauša Ivan in Neža, Petek Neža, Petrič Fani, Petrač Helena, Petrič Ivan, Pevec Barbara, Pilpah Antonija, Pipan Uršula, Pirnat Kati, Plešec Marijana, Plibaršek Liza, Pliberšek Cilka, Podkrajšek Anton, Potočnik Lucija, Požun Marija, Prebevšek Jožef, Presečnik Marija, Pristopec Marija, Pugelj Jožefa, Pugelj Rozalija, Pušenjak Marija, Rajner Jožef, Rakne Marijana, Rauter Frančiška, Ravnik Marija, Razložnik Marija, Rezončnik Elizabeta, Rezončnik Jožefa, Rožič Roza, Rupnik Marija, Ruprarič Antonija, preč. Don. Kosto Selak, Senčar Antonija, ga. Seršen Marija, Simonišek Kati, Skale Nežika, Skuber Franc, Sladič Frančiška, Sorč Matija, Strle Frančiška, Strle Marija, Sušnik Marjanca, Širaj Neža, Škof Marija, Škrjanec Elizabeta, Škufca Jožefa, Šmalc Angela, Šmalc Frančiška, Šmid Franc, Šoštarčič Ana, Šubic Jožef, Tisn Ivana, Trček Frančiška, preč. g. Vlačivik Robert, Valjavec Ivana, Velam Elizabeta, Velam Marija, Venko Amalija, Verdelak Cecilija, Vertačnik Franca, Vesel Antonija, Vesel Marija, Videmšek Marija, gđc. Vilfan Julka, gđc. Vogrinec Tončka, Vovk Marija, Vrabelj Franc, Vrabelj Ivan, Vrhovec Frančiška, Wresounig Jožefa, Zahojnik Frančiška, Zalašček Ana, Založnik Ana, Zidar Frančiška, Zmazek Terezija, Zorko Marija, Zupan Marija, Zupančič Ignacij, Zupančič Jožefa, Zmitek Angela, Žnidaršič Frančiška 4 izv., Stari trg pri Rakeku, Žnidaršič Neža, Žun Marija, župni urad Solčava.

(Ostali prihodnjič.)

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjske iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.